

Curierul Adventist

7 Ce se întâmplă cu zecimea?

- 9 Generozitate în administrarea creștină
- 13 Chemarea la dăruire
- 15 Administratori ai lui Dumnezeu
- 18 Pastorul – reformator spiritual
- 20 „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu”
- 23 Planul strategic al Bisericii Adventiste din România

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Vasile Ciobanu, Pavel
Memete, Emilian Niculescu, Virgil
Peicu, Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Cristian Modan,
Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu
de dialog în care să puteți comunica
sugestii, reacții la articolele publicate,
preferințe pentru anumite subiecte
sau abordarea unor probleme pe care
le socotiți importante. Ne cerem scuze
dacă, din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrite nesolicitate. Sunt bine
venite informații și inițiative din
viața comunităților. Aprecieri
articole care tratează aspecte legate
de experiența personală și puncte
de vedere asupra problemelor
majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Briante nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVIII nr. 7**

Sistemul zecimii datează încă din timpul lui Adam

Sistemul zecimii datează cu mult înainte de zilele lui Moise. Oamenilor
li s-a cerut să-I ofere daruri lui Dumnezeu, pentru scopuri religioase,
înainte ca sistemul exact să-i fie dat lui Moise, încă din timpul lui Adam.
Împlinind cerințele lui Dumnezeu, ei trebuia să-și manifeste prin daruri
aprecierea pentru îndurările și binecuvântările Sale față de ei. Aceasta s-a
continuat de-a lungul generațiilor succesive și a fost adusă la îndeplinire de
Avraam, care i-a dat zecimi lui Melchisedec, preotul Dumnezeului Celui
Prea Înalt. Același principiu a existat în zilele lui Iov. (Ellen White, *Signs
of the Times*, 29 aprilie 1875, citat în *SDABC*, vol. 1, pag. 1093)

Aducem mulțumiri ca jertfă, oferind capacitățile noastre

Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește" (Ps. 50,23). Închi-
narea față de Dumnezeu constă în special în laudă și rugăciune. Fiecare
urmaș al Domnului Hristos trebuie să se angajeze în această închinare. Ni-
meni nu poate să cânte, să dea mărturie sau să se roage în numele altcuiva...

Dumnezeu cere ca talanții noștri cei dinții, cei mai buni și cei mai folo-
sitori să fie întrebuințați pentru a face să înainteze lucrarea Sa pe pământ.
Aceleași zel și energie, tact și ordine de care se dă dovadă în contabilitate,
în ateliere și în artele frumoase trebuie să fie aduse în viața religioasă și
manifestate în lucrarea lui Dumnezeu. Aceste persoane sunt responsabile
pentru talanții dați lor de Dumnezeu ca să-i folosească spre slava Sa...

Mulți vor să dea bani, pentru că îi costă mai puțină tăgăduire și mai
puțin sacrificiu de sine decât dacă s-ar dăruie pe ei înșiși. Unii spun: „Servi-
ciul meu îmi cere tot timpul. Am obligații așa de multe, solicitări atât de
presante, încât nu pot să ofer timpul meu". La ce folosesc mijloacele, dacă
nu există oameni care să le folosească? Pastorii nu pot face nici a zecea
parte din lucrarea care este necesar să fie făcută în acest timp pentru
salvarea oamenilor și pentru păstrarea vitalității bisericii.

Dumnezeu dorește să dăruieți nu doar din mijloacele voastre, ci să vă
dați pe voi înșivă. El vă dorește pe voi. El cere interesul vostru personal,
talentele voastre. Gândurile cele mai bune și mai puternice trebuie să fie
închinare cauzei Sale și glorificării Numelui Său.

Ce descoperiri vor fi făcute în ziua lui Dumnezeu, când fiecare om își va
vedea viața așa cum o vede Dumnezeu! Ce ocazii pierdute de a salva suflete!
Câte ore prețioase au fost risipite pentru a urma înclinația, în loc să fie
folosite pentru împlinirea datoriei! Cât de mult s-ar mai fi putut înainta
în cunoașterea adevărului! Ce mare parte din capacitățile pe care Dumnezeu
le-a dat ca să fie sporite cu înțelepciune, folosite în serviciul Său, au fost
îngropate în grijile și fascinațiile acestei lumi! Câtă putere și cât curaj ar fi
putut fi oferite membrilor bisericii în mod personal, dacă ei și-ar fi consacrat
lui Dumnezeu darurile și le-ar fi folosit în serviciul și spre slava Lui!
Și câți oameni ar fi putut fi salvați, dacă membrii bisericii ar fi fost înțelepți
și ar fi căutat mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui!

... Divinul nostru Stăpân Și-a dat viața pentru o lume pierdută. Cine
vreă să se lepede de sine și să facă un sacrificiu pentru a salva oameni
pentru care Domnul Hristos a murit? Hristos ne-a lăsat un exemplu în viața
Lui, ca să putem călca pe urmele Sale și să primim aprobarea Cerului.

Contemplarea lucrurilor de interes veșnic va da o adevărată înțelegere a
lucrurilor lui Dumnezeu. Respectul și adorarea datorate lui Dumnezeu vor
fi manifestate în viața zilnică și în caracter. Sufletul va fi adus în armonie
cu Cerul. Întregul caracter va fi înălțat și transformat. Credinciosul va fi
făcut asemenea lui Hristos, iar la sfârșit, i se va da să intre în cetatea lui
Dumnezeu. (Ellen White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 1 ianuarie 1880)

Punerea în aplicare a adevărului cunoscut

Aron Moldovan

Importanța trăirii în armonie cu lumina primită poate fi susținută cu o mulțime de texte biblice. Credința și fapta trebuie îngemănate. Altfel, adevărul va fi distorsionat pentru a fi făcut să se potrivească preferințelor firii umane decăzute. Căci, de cele mai multe ori, omul lipsit de onestitate își alege mai întâi conduita convenabilă, căutând apoi să înlăture contradicția dure-roasă dintre adevăr și propriul comportament, nu prin corectarea conduitei, ci prin denaturarea adevărului. Drumul de urmat este invers: să ne formăm convingeri corecte, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, și să punem în practică ceea ce credem că este drept.

Sfintele Scripturi „pot să dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Tim. 3,15). Cel care se conformează cunoștințelor primite din Cuvânt se aseamănă cu un „om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă”, în timp ce acela care refuză să pună în aplicare lumina primită se aseamănă cu un „om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip” (vezi Matei 7,24-26), casă pe care vremurile furtunoase o vor distruge.

Apostolul Iacov ne somează: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă; și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruî în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1,22-25).

Cunoștințele care conduc la mântuire nu se obțin în același fel ca și cele pur intelectuale. Acumularea de cunoștințe în domeniile fizicii, biologiei, psihologiei sau istoriei nu necesită lepădare de sine. Poți deveni un expert chiar în teologie, fără să renunți la orgoliu și egoism. Dar, pentru a deveni un creștin adevărat, trebuie să fii onest, să cauți adevărul în mod sincer pentru a-l pune în aplicare cu orice preț. O asemenea atitudine

duce la un alt tip de cunoaștere – cunoașterea lui Dumnezeu și a puterii Cuvântului Său din experiență, reflectarea caracterului iubitor al lui Dumnezeu în propria viață.

Dar cine închide ochii față de lumină își va dezvolta preferința pentru întuneric și, dacă stăruie în rău, va ajunge în cele din urmă să-și piardă capacitatea spiritua-lă de a mai vedea. Isus a semnalat acest pericol când

le-a spus iudeilor necredincioși:

„Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul” (Ioan 12,35).

Pe aceeași direcție se înscrie și avertismentul apostolului Pavel, care scria: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: 'Astăzi', pentru ca nici unul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatu-lui” (Evr. 3,12.13).

Împietrirea este pierderea sensibi-lității morale. Pentru a ajunge aici nu este nevoie de împotrivire, ci doar de neglijență. Neglijând studiul Cuvântului cu rugăciune și umilință și refuzând să-l punem în practică, ajungem treptat la înstrăinarea totală de Dumnezeu și pierdem capacitatea alegerii binelui. Fiecare pas făcut în direcția cea rea slăbește puterea voinței și reduce sensibilitatea conștiinței, întărind spiritul de răzvrătire. Degradarea avansează imperceptibil, ca o boală perfidă care devine cu timpul incurabilă și mortală.

Pentru persoana ajunsă într-o asemenea stare, Biblia devine fără viață, discutabilă și neimportantă. Ea nu mai este „pâinea vieții” și nu mai poate produce schimbări pozitive în caracter. Înțelesul Cuvântului este denaturat, iar puterea sa, anulată.

Deși acest pericol există, el nu este inevitabil. Dacă ne trezim la timp, ne pocăim, veghem și ne rugăm, vraja păcatului poate fi înfrântă și astfel ne putem înscrie pe „cărarea celor neprihăniți... ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând, până la miezul zilei” (Prov. 4,18).

Pentru a deveni un creștin adevărat, trebuie să fii onest, să cauți adevărul în mod sincer pentru a-l pune în aplicare cu orice preț.

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 Cuvântul
președintelui
- 6 Dăruire prin Duhul
Sfânt
- 7 Ce se întâmplă cu
zecimea?
- 9 Generozitate în admi-
nistrarea creștină
- 13 Chemarea la dăruire
- 15 Administratori ai lui
Dumnezeu
- 18 Pastorul –
reformato spiritual
- 20 „Să-L lăsăm pe Dum-
nezeu să fie Dumnezeu”
- 23 Planul strategic al
Bisericii Adventiste
din România
- 24 Știri
- 29 Colțul copiilor
- 30 La odihnă
- 31 „Caut un om...”

Să învățăm unii de la alții

Am citit pentru prima dată această revistă, rămânând impresionat de calitatea articolelor conținute în numărul din martie 2001. Fiecare articol are un mesaj puternic și profund, care stimulează viața devoțională a cititorilor.

Citirea revistei mi-a întărit convingerea că biserica noastră este bine condusă, cu o înțelepciune care vine chiar de sus. Ce reconfortant este să fii asigurat că organizația bisericii este susținută în duh de Însuși Creatorul! Aș vrea să remarc în mod deosebit articolul „Să învățăm unii de la alții”, de Aron Moldovan. Articolul subliniază importanța aprecierii darurilor celorlalți, lucru foarte greu pentru cei care nu au depășit narcisismul infantil. Prea adesea, suntem tentați să subestimăm darurile și dezvoltarea celor din jur, prea rar îi apreciem, idolatrizând părerile noastre.

De asemenea, rețeta „picioarelor calde și a minții reci” a fratelui Bocăneanu subliniază nevoia alimentării neconținute cu adevărul luminos al Sfințelor Scripturi, care ne ocrotește de frământările neroditoare ale minții noastre și ne dă acea clarviziune care vine de la Creator.

Și celelalte articole ale adevăratei științe m-au bucurat, precum și bisericile noi din Oltenia, corturi ale întâlnirii cu soliile Mântuitorului care va reveni în curând!

Mulțumesc pentru articolele și pentru activitatea dv. și recomand tuturor celor care iubesc lumina adevărului să se aboneze la această revistă.

Aramă Marian, Buzău

Unitatea de esență a Sfințelor Scripturi

Citind revista dv. *Curierul Adventist* din aprilie 2001, mi-a atras atenția în mod deosebit articolul „Unitatea de esență a Sfințelor Scrip-

turi”. Am așteptat de mult un mesaj cu o așa încărcătură spirituală, doctrinală, necesar pentru biserica noastră.

Mulți cititori vor înțelege că trebuie să ne aprofundăm înțelegerea, cunoașterea și respectarea cuvintelor Scripturii nu oricum, ci cercetându-le cu seriozitate și rugăciune; să mâncăm trupul și să bem sângele Fiului lui Dumnezeu. Astfel ne vom însănătoși caracterul din punct de vedere spiritual. Vom descoperi cum scriitorii Noului Testament au considerat scrierile Vechiului Testament ca fiind în armonie unele cu altele.

Isus spunea: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis” (Ioan 7,16).

Să urmărim exemplul lui Nicodim care, atunci când a stat de vorbă cu Mântuitorul și a luat hotărârea de a cerceta cu seriozitate Scripturile Vechiului Testament, a văzut adevărul pus în adevărata lumină în Evanghelie. Așa vom înțelege că Biblia este o carte unitară. În biserica noastră există mulți membri care au dificultăți în a armoniza „contradicțiile” aparente generate de neputința de deosebire a fondului de forma sa de manifestare în situații date, inedite. Să ajute Domnul ca acest articol să influențeze spre bine! Învățăturile desprinse din mesajul transmis au reușit, sper, să deschidă un orizont mai larg pentru rezolvarea acestor probleme care confruntă biserica, punctând eficient adevărurile de care trebuie să se țină seama atunci când se fac interpretări ale scrierilor sacre.

Să ne supunem în totul lui Dumnezeu, mâncând din pâinea vieții și bănd apă din izvorul mântuirii. Astfel vom crește în Hristos, caracterul nostru fiind format din ceea ce mâncăm și bem.

„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu”, spune Domnul Hristos, „are viața veșnică” (Ioan 6,54).

Mariana Stan, Lehtiu Gară, Călărași

Noi cititori

Adrian Bocăneanu

Acest număr al revistei *Curierul Adventist* ajunge în mod gratuit în mâna a peste o mie de noi cititori, și anume persoane care au fost botezate de la începutul acestui an. Până la sfârșitul anului, fiecare persoană nou-botezată va primi un abonament gratuit pentru o perioadă de șase luni.

Planul a fost votat de către Comitetul Executiv al uniunii noastre, din primăvara acestui an, în cadrul unui program mai vast de consolidare și de integrare a noilor membri ai bisericii. Finanțarea abonamentelor gratuite este acoperită din fonduri ale editurii, conferințelor și bisericilor locale. *Curierul Adventist* este cel mai important mijloc de comunicare în interiorul bisericii. Articolele pe teme biblice și de viață creștină acoperă zone de interes practic pentru membrii bisericii. Departamentele și instituțiile bisericii se prezintă periodic și îi familiarizează pe cititori cu oferta lor pentru slujirea mai bună a bisericii și a lumii. Rubricile specializate (surori, copii, pastori, sănătate) instruiesc și formează. Paginile de știri din cadrul uniunii noastre și din biserica din lumea întreagă ne fac conștienți de viața, inițiativele, dificultățile și realizările membrilor, bisericilor locale și organizațiilor noastre. Astfel înțelegem mai bine care este locul nostru într-o biserică angajată din plin în împlinirea misiunii date de Domnul.

Pagina de scrisori ale cititorilor îi încurajează pe cititori să își exercite discernământul în tot ceea ce citesc și să exerseze asumarea responsabilității de a exprima deschis și responsabil ceea ce cred. De toate acestea, noii membri ai bisericii au atât de multă nevoie!

Cu câțva timp în urmă, *Curierul Adventist* a mai avut o inițiativă care îi avea în vedere pe noii membri ai bisericii. Timp de doi ani, între 1997 și 1998, patru pagini ale revistei au fost special scrise pentru aceștia. Aceste pagini cuprindeau un subiect de doctrină biblică, o pagină din istoria bisericii, articole care să-i ajute pe cei nou-veniți să se orienteze mai ușor în viața bisericii locale și să înțeleagă biserica în ansamblul ei. Deși nu au fost primite prea multe reacții, știm că cele patru pagini din mijlocul revistei au constituit o binecuvântare pentru cei care le-au putut citi. Această nouă inițiativă urmărește plasarea revistei în mâinile fiecărui nou membru al bise-

ricii. O dată familiarizați cu revista și binecuvântați prin studierea ei, mulți dintre acești noi cititori își vor reînnoi abonamentele.

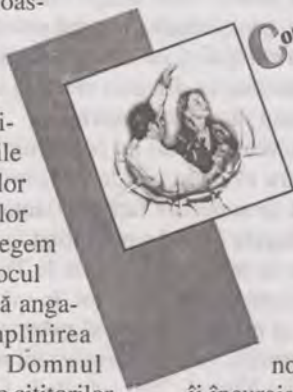
Responsabilitate pentru cei care intră în biserică

Pregătirea serioasă a unei persoane pentru intrarea în biserică este numai prima parte a răspunderii pe care o avem. La fel ca în viața obișnuită, îngrijirea unui nou-născut este la fel de importantă ca și nașterea însăși. Apostolul Pavel a înțeles acest lucru, astfel că a treia sa călătorie misionară a fost dedicată vizitării bisericilor pe care le întemeiasă în călătoriile anterioare, pentru a continua lucrarea: „Pavel... a străbătut din loc în loc ținutul Galatiei și al Frigiei, întărind pe toți ucenicii” (Fapte 18,23). Pavel era nu numai un evangelist curajos care să planteze noi biserici, ci și pastorul plin de iubire, preocupat de binele noilor membri. Unele dintre aceste biserici au fost vizitate acum pentru a patra oară!

Același capitol 18 redă în continuare lucrarea atentă și meticuloasă de instruire a lui Apollo, acel „iudeu... de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi” (vers. 24). Aciula și Priscila, această remarcabilă familie a bisericii primare, au observat însă o lipsă serioasă în viața și în predicarea lui Apollo: „Nu cunoștea decât botezul lui Ioan [Botezătorul]”. Ei „l-au luat la ei și i-au arătat mai cu de-amănuntul Calea lui Dumnezeu” (vers. 25, 26). Ca să spunem așa, acest om extraordinar de dotat și de zelos era rămas în urmă cu vreo 25 de ani! Iar Aciula și Priscila nu s-au mulțumit să observe lucrul acesta, ci au investit timp, energie și ospitalitate ca să-l conducă la lumina deplină a Evangheliei Domnului Hristos.

Alături de lucrarea individuală și de lucrarea bisericii pentru noii membri, publicațiile noastre au rolul să-i înrădăcineze în adevăr, spune Ellen White (*Mărturiile*, vol. 6, pag 317). Cu această speranță și rugăciune, punem acest număr al *Curierului Adventist* în mâinile celor mai noi dintre frați și surori, născuți din nou și chemați la creștere continuă.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Comunitatea... Cuza-Vodă

Curierul Adventist

vă oferă un abonament gratuit la până la sfârșitul anului 2001

Name: Ionescu
Str.: Cuza-Vodă Nr. 14
Loc.: București Jud.: ...

Prenume: Maria
Sc. 6 An. 17
Tel.: 3206064

Dăruire prin Duhul Sfânt

Juan Prestol

Cu toții suntem atrași de istorisiri despre bogăție, tinerețe și putere. Ideea de bogăție ne dă posibilitatea să gândim la satisfacerea tuturor trebuințelor, a lipsurilor, a așteptărilor și a dorințelor noastre. Una dintre cele mai captivante istorisiri despre forța bogăției, a tinereții și a puterii ne este prezentată de trei dintre cei patru evangheliști.

Matei ne vorbește despre un om care era tânăr și bogat (Mat. 19,16-22). Evanghelia după Marcu ne spune că el a alergat să-L ajungă pe Domnul Isus (Marcu 10, 17-31). Iar Luca îl descrie ca fiind un fruntaș, un conducător (Luca 18,18-23). Relatarea despre tânărul bogat ne fascinează și astăzi.

Vă aduceți aminte: un tânăr bogat și puternic vine la Domnul Isus nerăbdător să-L întrebe ce trebuie să facă pentru ca să aibă viața veșnică. Tânărul are tot ce poate dori pe pământ și vrea să fie sigur că și cerul este al lui.

Dar Isus îi spune să vândă totul, să dea săracilor tot ce are și apoi să-L urmeze, pentru că va avea o comoară în cer. Tânărului i se pare că porunca aceasta este prea grea și el pleacă trist.

„Vinde ce ai, dăruiește săracilor și vino după Mine.” Declarația Domnului Isus arată dilema centrală din viața tânărului. Problema lui nu consta în ceea ce avea, ci în cine era el. El era un împlinitor egoist al legii.

Cineva a spus că Cele Zece Porunci pot fi rezumate într-una singură: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Ex. 20,3). Celelalte nouă porunci definesc ce înseamnă să ai alți dumnezei în afară de El. Dumnezeu, Creatorul universului, este demn de închinarea noastră prin tot ce avem – corp, minte, suflet și, desigur, bunuri materiale. Bogățiile și prosperitatea fac parte din planul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Dar tânărul pierduse din vedere esența chemării lui Dumnezeu, o chemare bazată pe principiul spiritual fundamental că dăruirea reflectă prioritățile noastre.

Dăruirea este unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu ne cere să le facem în mod regulat, ca demonstrare a angajamentului și a credințioșiei noastre față de El. Demonstrăm acestea restituindu-I zecimea și darurile noastre. Restituirea zecimii reprezintă angajamentul nostru și credințioșia noastră față de Dumnezeu. Darurile reflectă iubirea și consacrarea din partea noastră, precum și profunzimea credinței noastre în El.

Zecimile și darurile au scopul de a fi o binecuvântare pentru cei care le primesc, dar actul dăruirii aduce binecuvântări și asupra celor care le oferă. Domnul ne

spune: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuilele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belsug de binecuvântare” (Mal. 3,10).

Când Îi predăm Domnului averea noastră, El o înmulțește din punct de vedere spiritual și material. Creștinii care caută prosperitatea spirituală ar face bine să țină minte principiul enunțat de Ellen White:

„Prosperitatea spirituală este strâns legată de dărnicia creștină” (*Counsels on Stewardship*, pag. 49).

Și totuși, mulți nu fac nici o deosebire între a-i da bisericii lui Dumnezeu și a da oricărei alte organizații de asistență umanitară. Înapoierea zecimii

este un act de închinare și nu trebuie confundată cu nici un alt act de binefacere. Deseori, valoarea pe care societatea o acordă restituirii zecimii, în unele țări occidentale, este aceea a unei simple reduceri din impozit. Dar creșterea, prosperitatea noastră spirituală depinde de aducerea zecimii și de oferirea darurilor. De ce? Pentru că este necesar ca dărnicia creștină să anihileze lăcomia și egoismul din firea noastră.

Înapoierea zecimii nu constituie o primă de asigurare pentru evitarea pierderilor produse de catastrofe, ci un act de supunere față de voința și puterea lui Dumnezeu. Regele David a mărturisit tocmai aceasta, când s-a rugat cu recunoștință: „De la Tine vin bogăția și slava, Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta sunt tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile. Acum, Dumnezeul nostru, Te laudăm și preamărim Numele Tău cel slăvit. Căci ce sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (1 Cron. 29,12-14).

Este ceva ce tânărul fruntaș nu s-a putut convinge să facă – să recunoască faptul că tot ce avea, tot ce era el constituiau rezultatul iubirii, al milei și al harului lui Dumnezeu. Și l-a costat viața veșnică.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea apreciază foarte mult susținerea din partea membrilor săi prin zecimi și daruri. Noi considerăm că darurile poporului lui Dumnezeu sunt acte de închinare determinate de spiritul dărniceii creștine.

Juan Prestol este trezorerierul Diviziunii America de Nord a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.
Adventist Review, 4 februarie 1999

Ce se întâmplă cu zecimea?

Ioan T. Câmpian

Avem dificultăți în acoperirea nevoilor bugetului comunității...”; „Vom fi nevoiți să închidem sala mare în perioada iernii...”; „De ce nu suntem ajutați să finalizăm construcția Casei de rugăciune?”; „De ce nu oprim trimiterea banilor la conferință până când vom rezolva această problemă pentru totdeauna?...” Iată o listă de întrebări care se vor a fi auzite, pentru că fac parte din experiența noastră comună de confruntare cu nevoile mereu crescânde ale bisericii și ale lumii în care trăim, pe care Dumnezeu o iubește și pe care dorește ca noi, urmașii Săi, să o slujim.

Subiectul este mult mai larg și mai complex decât ar putea fi tratat în acest articol, motiv pentru care vrem să ne limităm la tema enunțată în titlu, din care se desprind câteva întrebări, cum ar fi: Cine poate decide care să fie destinația zecimii? Poate să fie folosită la nivelul bisericii locale? Unde este „casa vistieriei”? Care sunt domeniile în care poate fi folosită zecimea? Cine este destinatarul ei? Care este rolul zecimii? Poate ar fi bine să începem cu ultima întrebare.

Rolul spiritual al zecimii

Modul în care tratăm zecimea reflectă locul pe care îl ocupă Dumnezeu în viața noastră. Conform Sfintelor Scripturi, zecimea constituie a zecea parte din venitul nostru. Este interesant de menționat faptul că Sabatul și zecimea sunt prezentate în Biblie ca aparținând domeniului sacru: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești...” (Ex. 20,8). „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului” (Lev. 27,30).

Ellen White spune: „Același limbaj este folosit cu privire la Sabat, ca și în legea privitoare la zecime... În Noul Testament... se presupune că ambele sunt valabile și este explicată semnificația lor spirituală adâncă” (Ellen White, *Counsels on Stewardship*, pag. 66). Oferirea zecimii constituie o experiență a închinării, a recunoașterii lui Dumnezeu ca Domn și Stăpân în viața noastră, a încrederii în providența și dragostea Lui. Zecimea este sfântă, specială și aparține lui Dumnezeu. Închinarea înseamnă mai mult decât un obicei. În timp ce așezăm în plic zecimea și darurile, să punem acolo și ruga recunoștinței noastre pentru toate binecuvântările Sale. Să avem convingerea că Îi oferim lui Isus zecimile și darurile noastre, iar mâinile Sale străpunse primesc inima noastră, întreaga noastră viață, ca pe cel mai prețios dar pe care putem să Î-l oferim.

Poate fi oprită zecimea la bugetul bisericii locale?

Această întrebare se referă la un lucru prea important ca să lăsăm răspunsul să vină doar din partea noastră. Cu riscul de a ne repeta, subliniem din nou că zecimea este proprietatea lui Dumnezeu și că El este singurul care poate decide unde și pentru ce poate fi folosită. Un răspuns la această întrebare îl găsim în Deuteronom 26,1,2: „Când vei intra în țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul, Dumnezeul tău, când o vei stăpâni și te vei așeza în ea, să iei cele dintâi roade din toate rodurile pe cari le vei scoate din pământ, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, să le pui într-un coș și să te duci la *locul pe care-l va alege Domnul*, Dumnezeul tău, ca să faci să locuiască Numele Lui acolo”.

Dumnezeu nu a intenționat ca fiecare să facă ceea ce crede el că este bine. El a avut un plan specific și Se aștepta ca poporul Lui să Îl urmeze întocmai. Pe când Israel se pregătea să cucerească Ierihonul, conform îndrumărilor date de Dumnezeu, Iosua i-a spus lui Israel: „Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier să fie închinare Domnului și să intre în vistieria Domnului” (Ios. 6,19). Întregul Israel a urmat aceste instrucțiuni divine, cu excepția unui singur om, Acan. Din cauza neascultării lui, treizeci și șase de israeliți au fost uciși la Ai. Când Iosua l-a întrebat pe Dumnezeu cu privire la această întâmplare, i s-a răspuns că exista un om care nu s-a supus poruncii divine și a păstrat din ce este al lui Dumnezeu, în loc să trimită în vistieria Lui.

Când s-a supus lui Dumnezeu, Israel a prosperat, iar atunci când nu s-a supus, a trecut prin timpuri grele. Într-o perioadă de necredincioșie, Dumnezeu, prin profetul Maleahi, a invitat poporul să se întoarcă la El. „Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: 'În ce trebuie să ne întoarcem?' Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?” Dar voi întrebați: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zeciuielele și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mal. 3,7-10).

Prin reprezentanții săi, biserica a considerat că, pen-

tru a fi în armonie cu sfatul Scripturilor și al Spiritului Profetic, precum și pentru a prezenta o imagine clară frăției, nivelul conferinței din organizația bisericii este casa vistieriei. La data de 1 ianuarie 1907, Ellen White a fost invitată să se adreseze adunării generale a Conferinței California. Iată ce declară ea: „Citiți cu luare aminte al treilea capitol din Maleahi și vedeți ce spune Domnul despre zecime. Dacă bisericile noastre vor lua poziția de a respecta Cuvântul Domnului și vor fi credincioase în a-și aduce zecimea în tezaurul Său, mai mulți lucrători vor fi încurajați să intre în lucrarea de câștigare a sufletelor. Mai mulți oameni s-ar consacra lucrării de pastor, dacă nu s-ar vorbi despre o vistierie goală. Ar trebui să fie un belsug de mijloace în tezaurul Domnului și ar fi, dacă mâini și inimi egoiste nu ar fi reținut zecimea sau nu ar fi folosit-o pentru a susține alte ramuri ale lucrării.

Resursele rezervate ale lui Dumnezeu nu trebuie să fie folosite la întâmplare. Zecimea este a Domnului, și cei care se amestecă spre a face cum vor ei vor fi pedepsiți cu pierderea comoriilor lor cerești dacă nu se pocăiesc. Să nu mai fie îngrădită lucrarea pentru faptul că zecimea a fost abătută pe alte canale decât acela singur pe care Domnul a spus că ea trebuie să meargă. Trebuie să fie asigurate mijloace pentru susținerea celorlalte ramuri ale lucrării. Să fie susținute, dar nu din zecime. Dumnezeu nu S-a schimbat; zecimea trebuie să fie folosită și astăzi pentru întreținerea slujitorilor lui Dumnezeu. Deschiderea de noi câmpuri cere mai multă eficiență pastorală decât avem acum și trebuie să existe mijloace în casa tezaurului” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, pag. 206-207).

Ellen White vorbește despre alte „ramuri ale lucrării”, pentru care trebuie să se asigure mijloace ca să fie susținute financiar. Acesta este rolul darurilor, care constituie un capitol important în viața credinciosului, în sistemul financiar al bisericii și pentru susținerea bugetului bisericii locale.

Dacă la nivelul comunității locale sau la oricare alt nivel continuăm doar să ne luptăm cu bugetul și vedem misiunea bisericii doar în aceasta, lucrurile

nu sunt în ordine. Vă invit să meditam împreună la un adevăr profund, care a fost experimentat în decursul istoriei de cei care au făcut din închinarea la Dumnezeu o prioritate. Iată cum îl exprimă J. Hudson Taylor: „Lucrarea lui Dumnezeu, făcută după voia Sa, nu va fi niciodată în criză financiară”.

„Zecimea nu este folosită cum ar trebui”

Ar trebui oare ca un creștin credincios să continue să-și trimită zecimea la vistieria conferinței, dacă există probleme reale și vizibile în modul în care este administrată? Subiectul este foarte sensibil și nu trebuie să scuze în vreun fel vinovăția celor care au fost însărcinați cu o responsabilitate atât de mare. O situație concretă o întâlnim în manuscrisul publicat în cartea *Sermons and Talks*, vol. 2, pag.

Zecimea trebuie să fie folosită și astăzi pentru întreținerea slujitorilor lui Dumnezeu.

71-79. Conferința Michigan se pregătea pentru o adunare generală. Ellen White era întristată de situația din această conferință, în care, potrivit celor menționate, unor „pastori ar trebui să li se retragă acreditarea”. Efectele n-au întârziat să apară. Când unii membri au refuzat să mai plătească zecimea, profetul a pregătit și a trimis Conferinței Michigan un mesaj în care se poate distinge durerea cu care vorbește despre acest subiect și în care este prezentată o mărturisire personală: „Voi, cei care ați reținut mijloacele de la cauza lui Dumnezeu, citiți cartea lui Maleahi și vedeți ce s-a rostit acolo cu privire la zecimi și daruri. Nu vedeți că nu este bine cu nici un chip să rețineți zecimile și darurile voastre, atunci când nu sunteți în armonie cu ceea ce fac frații voștri? Zecimile și darurile nu sunt proprietatea omului, ci urmează să fie folosite într-o anumită lucrare a lui Dumnezeu. Este posibil ca pastori nedemni să primească astfel din mijloacele strănse, dar va îndrăzni cineva ca, din această cau-

ză, să oprească din vistierie și să împiedice cauza lui Dumnezeu? Eu nu îndrăznesc! Îmi plătesc zecimea cu bucurie și de bunăvoie, spunând cum a spus și David: 'Din ceea ce este al Tău Ți-am adus'. O reținere egoistă din ce este al lui Dumnezeu va conduce la ruina propriului suflet. Faceți-vă partea, dragi frați și surori. Dumnezeu vă iubește și stă la cârmă. Dacă problemele conferinței nu sunt administrate în conformitate cu porunca Domnului, este un păcat al incorectitudinii. Dumnezeu nu te va considera responsabil pentru aceasta, dacă faci tot ce poți pentru a corecta. Dar nu comiteți păcatul de a reține din proprietatea lui Dumnezeu”.

Poziția profetului este clară, fermă și, în același timp, în armonie deplină cu instrucțiunile Sfințelilor Scripturi. Unii au încercat să sugereze sau chiar să promoveze, pe baza unor citate scoase din context, o altă poziție decât cea prezentată. Recomand, pentru cei care doresc mai multe informații cu privire la acest subiect, să revadă articolul pregătit de Ellen G. White Estate și prezentat în revista *Curierul Adventist* din decembrie 1995. Un rezultat direct al unei raportări greșite față de zecime la nivelul comunității locale sau oriunde în cadrul organizației bisericii va fi o scădere a spiritualității personale.

În urma unui sondaj de opinie realizat în Uniunea Română, pe un eșantion de 2.500 de membri, s-a descoperit că 5% dintre cei chestionați au afirmat că uneori pot reține zecimea, când sunt în criză financiară. În fața unei astfel de constatări, gânduri nenumărate se nasc în mintea noastră, motiv pentru care vă las pe dv. să faceți comentariile și să trageți concluziile. Sondajul îi prezintă pe cei care au avut curajul să spună adevărul, pe cei care sunt frații noștri și dorim ca împreună să ne pregătim pentru ceruri. Poate că, uneori, lipsa noastră de comunicare, de împărtășire a unor adevăruri care ni se par de la sine înțelese i-a adus în această situație. Înainte de a ne pronunța, poate ar fi bine să ne cercetăm pe noi înșine, răsfoind paginile trecutului, dacă la

Continuare la pagina 12

GENEROZITATE ÎN ADMINISTRAREA CREȘTINĂ

Temelia autorității lui Dumnezeu este dispoziția Sa de a da.

Tom Lemon

Fără îndoială că ați auzit istorisiri ca acestea:
Un fermier privește neajutorat cum se apropie o furtună, iar pe terenul lui grâul este aproape copt. Când bulgării ucigași de gheață ajung mai aproape, furtuna se desparte brusc și grindina se îndreaptă în jurul recoltei sale – jumătate spre nord și jumătate spre sud.

O familie de tineri, aflați încă în timpul studiilor, se luptă să plătească taxele școlare, chiria, întreținerea, cărțile necesare și să aibă și bani pentru hrană. În cele din urmă, ei stau în fața acestei alegeri dificile: „Îi vom restitui Domnului zecimea săptămâna aceasta sau vom mânca?” După ce au ales să se încreadă în Domnul, se întorc de la biserică și găsesc un pachet cu alimente pe verandă, în fața casei.

Un om află despre Sabatul lui Dumnezeu și dorește cu disperare să asculte de această poruncă. Dar slujbele cu normă întreagă sunt disponibile doar pentru persoane dispuse să lucreze oricând este nevoie de ele – inclusiv sâmbăta. Deși este îngrijorat pentru familia sa, el îl pune pe Dumnezeu pe primul loc. Nu, nu obține serviciul pe care și-l dorește; dar găsește de lucru cu normă redusă, așa încât să-și poată acoperi necesarul de trai. După câțiva ani, găsește o slujbă cu normă întreagă, iar astăzi, îl laudă pe Dumnezeu și pentru încercări, și pentru biruințe.

Pentru mine, aceste istorisiri sunt extrem de inspiratoare. Când le aud, știu că oamenii buni vor învinge.

Dar, pentru fiecare biruință, există o experiență opusă – o înfrângere – sau o luptă continuă cu credința și cu administrarea creștină a resurselor lui Dumnezeu. Există oameni pentru care „ferestrele cerului” (după 2 Împ. 7,2) nu se deschid niciodată destul de larg – de exemplu, un fermier al cărui grâu este distrus sau o persoană care, serbând Sabatul, își pierde o slujbă și se luptă să găsească alta.

De fapt, de ce dăruim? Pentru că doar așa ne va binecuvânta Dumnezeu? Avem cumva speranța ascunsă că vom ajunge ca William Colgate, magnatul pastei de dinți, care a spus că succesul lui se datorează obiceiului său de a da zecimea?

Desigur, profetul Maleahi și-a mustrat ascultătorii pentru că îl jefuiau pe Dumnezeu în zecimi și daruri. Dumnezeu

le-a poruncit: „Aduceți însă la casa visteriei toate zecuielile”. Și a promis: „Vă voi deschide zăgazurile cerului și... voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mal. 3,10). Dumnezeu și astăzi își invită poporul să-L pună la încercare.

La început

Administrarea creștină, sau isprăvnicia, nu înseamnă numai a da și a primi. Dumnezeu nu ne cumpără generozitatea. Adevărata administrare creștină este mult mai cuprinzătoare decât cecurile noastre. Să aruncăm o privire asupra câtorva descrieri biblice care ne vor ajuta să înțelegem relația de Stăpân-administrator dintre Dumnezeu și noi.

Adam și Eva: Bazele administrării creștine se află în primele capitole din Genesa. Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul Său, cu puterea de gândire și de acțiune, pentru a fi părtași cu Dumnezeu la creația Sa. Dar Adam și Eva nu au fost puși în grădina Eden doar ca să se plimbe și să se minuneze. Grijă pentru pământ și pentru grădină era un privilegiu și o responsabilitate.

Dumnezeu le-a dat aceste porunci: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Gen. 1,28). Observați că Dumnezeu nu i-a dat omului *dreptul de proprietate*. Scripturile declară în mod clar: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Ps. 24,1). Aceasta nu s-a schimbat și nu se va schimba.

Oamenii nu au fost niciodată proprietari; ei au fost și sunt administratori, ispravnici.

Administrarea creștină cuprinde mult mai mult decât administrarea banilor. Dacă lumea și tot ce este în ea sunt supuse Domnului, banii reprezintă doar o parte a acestei relații. Desigur, o parte importantă, dar numai o parte.

Avraam: Cinci împărați din Mesopotamia au prădat sudul Palestinei și i-au luat prizonieri pe Lot și familia lui. După ce i-a învins pe acești împărați, Avraam i-a restituit a zecea parte lui Melhisedec, preotul-împărat al Salemului.

Avraam nu spune: „Melhisedec, eu prefer să nu-ți dau

TIMPUL

„Un student mi-a spus odată: 'Eu...
îi dau Domnului a zecea parte din
timpul meu.'”

10 la sută. Eu am luptat pentru acești oameni și pentru lucrurile lor. I-am învins pe mesopotamieni într-o luptă grea și înverșunată. Bogăția aceasta este a mea, dar eu știu că Dumnezeu mă va binecuvânta, dacă îți voi da această zecime. Am nevoie ca ferestrele cerului să fie deschise, deci poftim, ia-ți zecimea și fii fericit”.

Nu. Avraam i-a oferit zecimea preotului-împărat al Salemului pentru ceea ce Dumnezeu făcuse deja.

Avraam știa că nu poate să pretindă biruința asupra jefuitoarelor babilonieni. Da, tactica lui Avraam de a organiza un atac de noapte era importantă. Instruirea celor 318 slujitori ai lui era importantă. Planul lui de a-i ataca pe dușmani în timp ce aceștia probabil dormeau, după ce își săbătoriseră victoria printr-o petrecere, era genial.

Dar Avraam știa mai bine decât oricine că Dumnezeu îi dăduse biruința, că Dumnezeu îl binecuvântase deja și că, datorită binecuvântării lui Dumnezeu, era în stare, la rândul lui, să-i binecuvânteze pe Melhisedec și pe supușii acestuia.

Iacov: În Genesa 28, Iacov fuge de pedeapsa meritată. El nu avusese încredere în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. El a răspuns îndoielilor sale prin

Dăruire cu bucurie

În cea mai mare parte a anului, familia noastră locuiește în locuințe diferite, pentru că mergem dintr-un oraș în altul ca să ținem adunări de evanghelizare.

Într-o seară, după terminarea întâlnirii, împreună cu fiica mea, am dus toate hainele murdare din locuința noastră temporară la o spălătorie automată. Am închis ușa, lăsând în urmă un apartament fără haine – luaserăm cu noi lenjeria de pe paturi, prosoapele și toate hainele de schimb.

Toate hainele au intrat într-o mașină care putea să spele trei încărcături. Nu eram foarte veseli la ora 11 seara, dar știam că treaba aceasta trebuia să fie făcută.

În mod subit, mașina de spălat s-a oprit. Operatorul l-a chemat pe director. Când a sosit, acesta a spus că trebuie să mă întorc dimineață. Mă trimiteau acasă fără așternuturi, fără prosoape, fără haine curate!

M-am supărat, dar Beth a exclamat: „Mamă, este atât de captivant să fii o familie de pastor! Nu-i așa că e nostim?” Văzându-i bucuria spontană, am înțeles că nu glumise.

Am răs împreună cu ea. Nu aveam altceva de făcut decât, desigur, să-l mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiica mea minunată, care și-a folosit influența ca să mă binecuvânteze, aproape la miezul nopții, într-o spălătorie automată.

Gloria Bentzinger, împreună cu soțul ei, Daniel, și cu fiica lor, Beth, locuiesc la Florida Keys. Dar, în cea mai mare parte a anului, ei conduc întâlniri de evanghelizare în America de Nord.

acțiuni păcătoase. A fost lacom, a înșelat, a mințit, a furat și i-a determinat pe Esau și pe Isaac să facă ce a vrut el.

Iacov nu fusese un „om bun”.

Esau făcuse un plan de răzbunare. Avea motiv, avea armă și știa să o folosească. Îi trebuia doar o ocazie. Așa că Iacov a fugit – un păcătos singur, vinovat. Și Dumnezeu i-a ieșit în întâmpinare.

Dumnezeu i-a dat lui Iacov un vis, despre o scară plină de îngeri care urcau și coborau. O scară care ajungea până la cer. O scară care îl reprezenta pe Isus Hristos, care urma să vină și să moară pentru oameni ca Iacov și ca noi.

Când s-a trezit, Iacov nu a putut face altceva decât să răspundă. În primul rând, el s-a închinat spunând: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut” (vers. 16). În al doilea rând, el a ridicat un stâlp de aducere aminte pentru Domnul și a dat un nume nou acelui loc. În cele din urmă, el și-a luat un angajament: „Îți voi da”, a promis el în rugăciune,

„a zecea parte din tot ce-mi vei da” (vers. 22).

Iacov nu promitea că va da zecimea ca să câștige favoarea lui Dumnezeu, să câștige mai multă bogăție sau să facă ispășire pentru păcatul său. Iacov a făcut această făgăduință pentru că Dumnezeu deja făcuse ceva pentru el și față de el! Dumnezeu îl salvase de la moarte sigură, îi dăduse o viață nouă. Iacov L-a adorat pentru aceasta – iar restituirea zecimii era exprimarea slabă a recunoștinței sale pentru ceea ce Dumnezeu avea să aducă în continuare în viața lui Iacov.

Iacov a recunoscut în mod clar relația Stăpân-administrator. El datora totul Stăpânului. Nu doar banii, ci viața, speranța, timpul, influența, capacitatea. Totul îi aparținea Stăpânului, și Iacov a promis că va fi un bun administrator.

Ce putem deci să învățăm din aceste trei descrieri, toate din Genesa?

Faptul că nu suntem proprietari ai lucrurilor; noi le administrăm pentru Dumnezeu.

Faptul că dăm zecimea pentru ceea ce Dumnezeu a făcut deja pentru noi, nu ca să-L determinăm să ne dea mai mult.

Faptul că Dumnezeu ne oferă mai mult decât bani, și anume chiar viața.

Faptul că noi îi restituim lui Dumnezeu mai mult decât bani, și anume timp, capacitate și influență.

Confruntarea cu realitatea

Ce înseamnă aceasta pentru noi, în secolul al douăzeci și unulea?

Modul în care administrăm ceea ce

CAPACITATEA

„... o familie ca familia Vanderwoort. Acești oameni erau ca niște stâlpi într-o biserică în care am fost pastor.”

Dăruire cu recunoștință

Binecuvântarea financiară a lui Dumnezeu în viața mea este așa de mare, încât sunt uimit de generozitatea Lui. Să vă explic.

Întotdeauna, eu dau 12-15 la sută din venitul meu pentru zecime și încă aproximativ 20 la sută pentru daruri.

Prima întrebare pe care mi-o pun foarte mulți este: „Cum poți să faci asta și să mai ai bani de trăit?” În mod sincer, nu știu. Dar, în mai mult de 23 de ani de dăruire sistematică, tot ce pot spune este că, cu cât dau mai mult, cu atât mi se deschid mai multe uși. Pot să închei un contract special. Mi se aprobă ore suplimentare „nelimitate”. Primesc o primă neanunțată.

Îi mulțumesc Tatălui din cer pentru binecuvântările Sale nespuse de mari față de mine. Știu că, deși El este înconjurat de nenumărate ființe necăzute, inteligente, fiecare așteptând să-I împlinească porunca necondiționat și fără ezitare, El supraveghează și Se îngrijește personal de nevoile mele într-un mod atât de providențial.

De ce să am eu parte de o astfel de favoare? Desigur, nu merit nimic. Cred că ea se datorează faptului că, atunci când privește la mine, Tatăl Îl vede pe Fiul Său, pe Isus, pentru că eu cer neprihănirea Lui.

Nu pot să explic planul de multiplicare al lui Dumnezeu. El este marele matematician, iar eu sunt doar un elev la primii pași în „Administrare și dărnici creștină”.

David Brian Wilburn este trezorerul Bisericii Adventiste Centrale din Huston, Texas. El s-a specializat în administrarea finanțelor în domeniul îngrijirii sănătății.

Dumnezeu ne oferă cu generozitate se concentrează adesea asupra zecimii, pentru că ea este partea cea mai ușor de măsurat. Dar felul în care administrăm timpul, capacitatea și influența este la fel de important înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă acestea sunt mai greu de măsurat. **Răspunsul** nostru la ceea ce ne-a dat Dumnezeu în fiecare dintre aceste domenii este o măsură a relației noastre cu Dumnezeu.

Timput. Un student mi-a spus odată: „Eu nu am nici un venit. Dar am 24 de ore pe zi. Îi dau Domnului a zecea parte din timpul meu, în afară de Sabat, care este al Lui”. El a precizat câteva dintre activitățile pe care le desfășura folosind a zecea parte din timp, pe care I-o dădea Domnului: îi ajuta pe câțiva colegi de-ai lui care învățau mai greu și pe vecinul său, un om mai în vârstă, care avea de lucru în grădină.

Noi toți avem șapte zile pe săptămână, 24 de ore pe zi. Timpul este un mare egalizator. Felul în care își folosesc timpul spune tot atât de mult despre oameni ca și modul în care ei își cheltuiesc banii.

Capacitatea. Probabil că fiecare biserică are o familie ca familia Vanderwoort. Acești oameni erau ca niște stâlpi într-o biserică în care am fost

pastor. Soțul nu avea talentul să prezinte vreodată studiul Școlii de Sabat. Soția lui ar fi înlemnit dacă ar fi trebuit să anunțe strângerea darurilor sau să conducă rugăciunea de dimineață.

Dar ei foloseau capacitatea pe care le-a dat-o Dumnezeu. Această soră organiza mese comune la care totul mergea foarte bine, așa cum nu am mai văzut vreodată. Datorită lucrării soțului ca diacon, biserica arăta admirabil întotdeauna. Întreaga familie avea viziunea unei administrări creștine depline. Fiicele lor ajutau oriunde li se cerea: lucrau la grupele de copii, cântau la pian sau îndeplineau diferite roluri în serviciile divine conduse de exploratori.

Dumnezeu nu pretinde capacitate; El cere doar disponibilitate, potrivit cu

darurile pe care ni le-a oferit. Este ușor să plângem și să spunem: „Fratele Smith sau sora Jones poate să facă o lucrare mai bună decât pot să fac eu”. Probabil că așa stau lucrurile, dar răspunsul tău, ca administrator, este: „Aceasta este o capacitate pe care mi-a dat-o Dumnezeu; eu voi răspunde”.

Influența. Cunosc o altă familie care își folosea influența pentru a se asigura că familiile din biserică noastră susțin școala bisericii. Le mulțumesc profesorilor pentru lucrarea lor. Organiza vânzări de fructe, ca să strângă fonduri pentru proiectele școlii. Lua măsuri ca, în timpul Școlii de Sabat, elevii să aibă timp să vorbească despre ceea ce se întâmpla în școală.

Această familie nu putea să predea, nu avea copii în școală, nu se ridica în fața adunării să țină discursuri despre școală. Dar influența sa pozitivă făcea ca școala bisericii să înflorească.

Fiecare persoană are influență, și administratorii buni o folosesc pentru a binecuvânta bisericile lor și pe ei înșiși. Este ușor să căutăm greșeli și să alimentăm reactorul zvonurilor printr-o gură radioactivă. Dar explozia care rezultă nu face altceva decât să distrugă; ea niciodată nu vindecă.

Dăruitori capabili

Administrarea creștină autentică

INFLUENȚA

„... influența lor pozitivă ținea școala bisericii pe linia de plutire.”

acționează împreună cu darurile lui Dumnezeu pentru noi și pentru biserica Sa. Întregul devine mai mare decât suma părților sale.

Dacă dăruim numai *timp*, este posibil ca proiectele să moară din lipsă de fonduri. Școlile biblice de vacanță, organizate în mod obișnuit în Statele Unite, sunt viguroase datorită voluntarilor care vin la timp și lucrează din greu, dar materialele costă bani.

Dacă dăm numai *bani*, nu și timp, este posibil ca proiectele să nu binecuvânteze pe nimeni. Pot să existe mii de dolari în fondul pentru Școala de Sabat, dar, dacă nu există o persoană care să facă un program și cineva care să predea o lecție, nimeni nu va primi o binecuvântare.

Dar nici timpul și banii împreună nu sunt încă suficiente pentru a garanta succesul. A da timp și bani, dar a nu exercita o *influență bună* este dis-

tructiv și dovedește ipocrizie. Distrugerea unui proiect prin bârfă și critică garantează aproape total eșecul pentru biserică și pentru cei care critică.

Samariteanul milos a demonstrat acțiunea comună a darurilor lui Dumnezeu într-o administrare capabilă. El a dat *timpul* său, oprindu-se să ajute un călător rănit. Și-a oferit *influența*, ajutând un negustor evreu. Disponibilitatea a fost cea mai importantă aptitudine a sa. El ar fi putut să fie jefuit de hangiul căruia i-a lăsat *un cec în alb* pentru șederea iudeului rănit. Dar, în orice caz, el a dat!

Domnul Isus l-a lăudat, prezentându-l ca exemplu despre modul în care o relație veritabilă cu Dumnezeu ne ajută să știm cum să ne raportăm la aproapele nostru.

Acum câțiva ani, am văzut un steag galben legănându-se pe fereastra unei mașini ce trecea pe lângă mine. Pe el

scria: „Cine are cele mai multe jucării la moarte învinge”. Ce viziune superficială asupra vieții omenești!

Nu demult, am văzut scrisă o urmare la acest mesaj pe bara de protecție a unei alte mașini. „Cine are cele mai multe jucării la moarte tot moare.” Deși era mai aproape de adevăr, concepția pe care o reflectă al doilea mesaj, cu privire la viața omenească, este la fel de superficială.

Administrarea creștină autentică nu înseamnă că Dumnezeu ne apără jucăriile de furtuni sau că ne dă mai multe jucării decât tuturor celorlalți, pentru că noi ne-am plătit cotizația pentru clubul zecimii, care îi aparține. Administratorii capabili știu că acela care trăiește pentru Dumnezeu și moare în Hristos va învia și va trăi iarăși.

Tom Lemon este asistent al președintelui Conferinței Rocky Mountain, în vestul statului Colorado, SUA.
Adventist Review, 7 noiembrie 1996

Ce se întâmplă cu zecimea? / Urmare de la pagina 8

acest capitol corespundem sau nu așteptărilor divine.

Modelul dăruirii la începutul creștinismului

V-ați gândit vreodată ce s-ar fi întâmplat cu creștinismul primului secol, dacă Dumnezeu nu l-ar fi chemat pe Pavel? Am mai fi avut astăzi epistolele sale încărcate de profunzime teologică și de spiritualitate?

De multe ori, uităm faptul că în spatele unor bărbați atât de puternici stau comunități formate din membri despre care, astăzi, nu cunoaștem prea mult. Cât de repede ar fi fost răspândită Evanghelia, dacă biserica din Antiohia ar fi fost preocupată doar de nevoile proprii? O comunitate care se roagă are o viziune ce depășește granițele proprii, are ținte misionare și, cu siguranță, chiar dacă în cartea Faptele Apostolilor nu se menționează acest lucru, susține financiar eforturile și cheltuielile misionare ale celor trimiși.

Destinația zecimii

Scopul unic pentru care poate fi folosită zecimea este vestirea Evangheliei în lumea întreagă, prin toate

mijloacele aflate la dispoziția bisericii.

Pornind de la acest deziderat, biserica are un sistem financiar unitar, zecimile și darurile de la nivelul conferinței urmând a fi repartizate diferitelor niveluri organizatorice ale bisericii și ale instituțiilor acesteia. Pentru cei care doresc situația mai detaliată a repartizării zecimii de la nivelul conferințelor din Uniunea Română, situație ce respectă regulamentul financiar al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din lumea întreagă, ea este următoarea:

Uniune	10%
Diviziune	10%
Conferința Generală (din partea Uniunii)	11%
Institutul Teologic Adventist	6%
Casa de pensii	7%
Liceu	1%

La acestea se adaugă subvenții pentru alte instituții ale Uniunii, cum sunt Radio Vocea Speranței, ADRA, CARD, ASEP.

În formă indirectă, zecimea se întoarce și la comunitatea locală, prin remunerarea pastorului, prin cheltuieli administrative legate de activitatea sa pastorală, cum ar fi cheltuielile de deplasare, susținerea unor proiecte evangelistice, pregătirea de noi absolvenți, susținerea celor care au slujit,

iar acum sunt pensionari, sprijinirea colportorilor și subvenționarea de studii biblice. Doar în acest mod se explică de ce Biserica Adventistă este prezentă într-un număr atât de mare de țări ale lumii, numărul mare de misiuni, dinamica și creșterea continuă ale acesteia.

După schimbările produse în ultimul deceniu pe tărâm politic în țara noastră, s-au deschis multe uși și posibilități de vestire a Evangheliei, cu o diversificare continuă, dar care necesită și o susținere financiară din partea bisericii. Rapoartele financiare scot în evidență acest aspect.

Noi credem că doar în modul acesta poate fi adus la îndeplinire mandatul Mântuitorului, care are în vedere lumea întreagă, iar noi, prin zecimile și darurile noastre, putem deveni părtași ai împlinirii acestuia: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Mat. 28,19-20).

„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Cor. 4,2).

Ioan T. Câmpian este trezorerul Uniunii de Conferințe.

Chemarea la dăruire

Ce responsabilitate atrage bogăția?

Pedrito Maynard-Reid

In multe biserici contemporane, teologia tradițională (sau să spunem populară) despre administrarea creștină sună cam așa: Dă o zecime din veniturile tale ca să fie plătite salariile pastorilor și oferă un dar generos pentru a fi satisfăcute celelalte trebuințe fundamentale ale bisericii. Astfel, pentru unii creștini, administrarea biblică înseamnă o relație cu structura financiară a bisericii. Pentru aceia dintre noi care am crescut într-un sistem economic bazat pe piața liberă, în care individualismul este un ideal, ceea ce facem cu restul averii noastre nu are nimic de-a face cu administrarea creștină.

Însă Noul Testament ne prezintă o viziune holistă, în care administrarea cuprinde tot ce avem și facem. Această viziune mai largă asupra isprăvniciei, sau administrării, îi conduce pe mulți să creadă că Noul Testament ne învață să nu fim bogați, dar părerea aceasta este greșită. Nicăieri nu găsim o chemare pentru ca biserica să fie săracă și să se lipsească de bogăție.

Există totuși o preocupare mai presus de toate celelalte considerente, cu privire la cei bogați. Ei sunt prezentați într-o lumină negativă, în parte din cauza administrării pe care o practică. Adică este condamnat ceea ce fac ei cu bogăția lor – nu bogăția în sine. Desigur, bogații sunt muștrați aspru pentru oprirea și nedreptatea flagrante de care se fac vinovați, dar, în multe cazuri, este doar faptul că ei nu participă la desacralizarea bogăției prin oferirea ei, și anume își fac un idol din bogăție. Nu bogăția este rea în mod necesar, ci eșecul de a o împărți cu cei aflați în nevoie este întotdeauna greșit.

Această învățătură biblică este clară în cel mai precis pasaj biblic care se ocupă cu administrarea creștină. Scriind bisericii din Corint, apostolul Pavel face un apel radical la egalitate. Ca pastor, el îi imploră pe credincioși: „Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi strâmtorați; ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire; după cum este scris: 'Cel ce strânse mult n-avea nimic de prisos, și cel ce strânse puțin nu ducea lipsă'" (2 Cor. 8,13-15).

Acest pasaj fundamental despre administrare constituie un text surprinzător pentru o biserică greacă urbană, din vest. De obicei, un astfel de limbaj îl punem în legătură cu biserica rurală din Palestina sau cu cea urbană săracă din Ierusalim. Dar acest apel radical pentru egalitate nu se baza pe timp și pe spațiu. El făcea parte din relația transformată pe care Dumnezeu o aștepta de la toți copiii Săi.

Biserica primară și-a dat seama că tot ce aveau cre-

dincioșii venea prin harul lui Dumnezeu și, de aceea, trebuia să fie folosit potrivit caracterului Său – caracter întemeiat pe dăruire. Astfel, apostolul Pavel putea să scrie bisericii din Filipi: „Fiecare dintre voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Fil. 2,4). Apoi el prezintă exemplul Domnului Isus Hristos, care nu a considerat că egalitatea Sa cu Dumnezeu era un lucru de apucat, ci S-a oferit omenirii, dându-Și chiar viața pe cruce (vers. 5-8).

Tema dăruirii din propria bogăție ca parte a administrării străbate deci tot Noul Testament. Dar este mai dominantă în evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca), în Faptele apostolilor și în Epistola lui Iacov, datorită faptului că ele își au originea în Palestina. Și mai ales în aceste scrieri descoperim ce se întâmplă când acest mod de administrare holistă [în care se recunoaște că tot ce avem vine de la Dumnezeu și trebuie folosit potrivit caracterului Său] este neglijat sau aplicat.

Plata egoismului

Există două rezultate negative clare pentru cei care nu iau parte la acest stil de viață: condamnarea și faptul că nu vor avea parte de răsplata finală eternă a celor credincioși.

Două parabole ilustrează condamnarea care îi așteaptă pe cei care nu oferă altora din ceea ce li s-a dăruit în mod generos: pilda despre bogat și despre săracul Lazăr (Luca 16,19-31) și cea despre bogatul nechibzuit (Luca 12,16-21). În aceste două parabole, nu se spune că Domnul Isus este preocupat de modul în care bogații își obțin bogățiile. În aceste parabole, pe El nu Îl preocupă dacă ei i-au exploatat pe lucrătorii lor sau chiar pe Lazăr, care stătea la poartă. Mai presus de orice, pe Isus Îl interesează ce au făcut cu bogăția și cu surplusul lor de avere. Bogatului din Luca 16 nu îi păsa deloc de Lazăr. Bogatul nechibzuit se gândea numai la sine. Ei sunt condamnați pentru că nu ofereau din belșugul lor celor cărora le lipseau lucrurile de primă necesitate și pentru că se gândeau doar la ei înșiși.

Dar se poate distinge încă un domeniu la care se referă condamnarea. Pe lângă faptul că nu ofereau altora din surplusul lor, se pare că există o condamnare implicită a traiului luxos al celor bogați. Este posibil ca descrierea amănunțită a bogatului din pilda cu Lazăr („se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire” [Luca 16,19]) să fi avut scopul de a denunța un astfel de mod de viață.

Așa se întâmplă în mod cert în Epistola lui Iacov. În Iacov 2,3, omul cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare este privit în mod negativ (vers. 6), iar în 5,2,3, toate aceste articole de lux sunt aruncate la grămadă de gunoi a

veșniciei. În contrast cu ele, Isus atrage atenția la viața de simplitate a lui Ioan Botezătorul, punând-o în contrast cu stilul de viață al celor bogați și astfel laudă în mod implicit simplitatea lui (Luca 7,25).

Informațiile biblice par să recunoască deci faptul că „haina strălucitoare”, „inelul de aur” și ospetele – toate simboluri ale luxului – ar putea să împiedice chemarea la egalizarea socială creștină. Adică aceste simboluri au puterea să îi separe pe oameni, care altfel s-ar putea bucura de o părtășie creștină.

Dincolo de condamnarea pentru nepracticarea acestei administrări radicale, este pierderea răsplătirii veșnice personale. Din contră, cei care își strâng averile ca să le păstreze vor primi pedeapsa veșnică. Pilda bogatului nechibzuit ilustrează de asemenea același gând. El încerca să adune comori pentru el (Luca 12,21) în această viață, dar a pierdut comorile veșnice.

Și mai elocventă este relatarea autentică despre tânărul bogat, care dorea să moștenească viața veșnică. Isus i-a spus: „Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în ceruri” (Luca 18,22). Aceasta nu este o învățătură izolată. În Luca 12,32-34, Isus ne cere să vindem ce avem și să dăm milostenie, ca o precondiție pentru a avea comori în cer.

Dar și mai tristă decât pierderea acestei comori este nimicirea finală a bogaților care nu le oferă din belșugul lor celor săraci. Este interesant să observăm că, potrivit celor spuse de profetul Ezechiel, unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a distrus Sodoma a fost faptul că ea a refuzat să dăruiască celor săraci (16,49.50).

Și la fel cum s-a întâmplat cu Sodoma se va întâmpla și cu acei creștini care nu participă la acest apel de a fi administratori. Acesta este gândul fundamental al criticii dure a lui Iacov împotriva bogaților și al profeției lui despre distrugerea lor finală (Iacov 1,9-11; 5,1-6). Este rezultatul natural al celor care nesocotesc chemarea la dăruire.

Răspłata dăruirii

Pentru cei care sunt dispuși să par-

ticipa la stilul de viață al administrării holiste, există însă rezultate pozitive clare. Cei care dăruiesc de bunăvoie sunt evidențiați și laudați pentru generozitatea lor. De exemplu, Pavel i-a laudat pe credincioșii macedoneni pentru că „au dat de bunăvoie, după puterea lor și chiar peste puterile lor” (2 Cor. 8,3).

Dar este important să observăm că acei credincioși nu își etalau generozitatea ca să obțină laudă. În loc de aceasta, și-au dat seama că dăruirea și grija pentru cei în nevoie și pentru cei care abia pot să supraviețuiască din mijloacele lor reprezintă „religia curată și neîntinată” (Iacov 1,27). Era o demonstrare a iubirii lui Dumnezeu care se afla în ei (Ioan 3,17). Era dovada uceniciei.

Nu trebuie să trecem cu ușurință peste acest aspect al uceniciei. Un criteriu esențial pentru a deveni uce-

Un criteriu esențial pentru a deveni ucenic este dăruirea.

nic este dăruirea. Înainte ca tânărul bogat să poată să vină și să-L urmeze pe Domnul Isus, trebuia ca el să vândă ce avea și să împartă săracilor (vezi Luca 18,22). Altfel, el nu putea face parte dintr-un grup care constituia o societate darnică. Isus și ucenicii Săi aveau aceeași pungă (vezi Ioan 12,6). Femeile care călătoreau împreună cu Isus împărțeau resursele lor financiare cu Isus și cu ucenicii Lui (Luca 8,1-3; Marcu 15,40.41). Există unitate în dăruire, fără de care nu puteau fi ucenici ai lui Hristos.

Un rezultat automat al acestei unități este faptul că ea avea să convingă lumea să creadă în Isus (Ioan 17,20-23). Impactul evanghelistic al acestei administrări radicale în biserica primară este prezentat foarte clar în cartea Faptele apostolilor, unde găsim expresiile repetate: „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (2,47); „Apostolii mărturiseau cu multă putere” (4,33); „Cuvântul lui Dumnezeu se

răspândea tot mai mult” (6,7).

Toate aceste rapoarte despre succesul evanghelistic al bisericii apar în contextul dăruirii practicate de biserica primară. Dăruirea nu a fost un experiment nereușit, așa cum au sugerat unii, ci o parte vitală a uceniciei lor, care a avut un impact profund asupra necreștinilor. Ea a făcut parte din ceea ce Ronald Sider numește, în *Rich Christians in an Age of Hunger* (Creștini bogați într-o epocă a foamei), o „relație economică răscumpărată, în care exista o predispoziție economică nelimitată și o disponibilitate economică totală în favoarea celorlalți membri ai trupului lui Hristos”.

Cel mai important rezultat al acestui mod de viață creștin îl constituie răspłata finală a mântuirii. Viața răscumpărată a lui Zacheu a atras aceste cuvinte de pe buzele Domnului Hristos: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta” (Luca 19,9). El nu mai făcea parte dintre bogații asupra cărora Domnul rostise vaiurile Sale (vezi Luca 6,24). El era acum un ucenic al lui Hristos, pentru care mântuirea venise.

În contextul acesta trebuie să înțelegem dialogul cu Isus, când El a fost întrebat: „Atunci cine poate fi mântuit?” (Luca 18,26). Pentru Isus, oricine era dispus să renunțe la tot pentru Împărăția cerurilor – oricine era dispus să fie generos față de cei care sufereau din cauza lipsei lucrurilor de primă necesitate – va primi „mult mai mult în veacul acesta, de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică” (Luca 18,29.30).

Noul Testament prezintă deci un model de biserică în care cei care aveau de toate satisfăceau trebuințele celor care duceau lipsă, „așa ca să fie o potrivire” (2 Cor. 8,14). Era un model de biserică în care cei care aveau și cei care nu aveau trăiau la egalitate socială și spirituală. Făcea parte din chemarea lor de a fi administratori creștini.

Pedrito Maynard-Reid este profesor de teologie la Colegiul Walla Walla, College Place, Washington. Adventist Review, 4 iulie 1996

Administratori ai lui Dumnezeu

Meade Van Putten

Fiecare ființă umană de pe Planeta Pământ este un administrator al lui Dumnezeu. Când i-a creat pe Adam și Eva, Dumnezeu le-a dat responsabilitatea să poarte de grijă de creația Sa de pe pământ. Oferindu-le acest rol, El i-a așezat sub conducerea Sa, pentru că „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Ps. 24,1). Ei aveau acces la tot ceea ce El crease, cu excepția unui singur lucru – pomul cunoștinței binelui și răului.

Ca un amintitor continuu despre faptul că oamenii nu sunt proprietari ai pământului, Dumnezeu le-a pus o restricție lui Adam și Evei. El i-a oprit să se apropie de pomul cunoștinței binelui și răului. Le-a interzis să mănânce din el sau chiar să se atingă de el, sub pedeapsa cu moartea (vezi Gen. 2,16,17). Când primii noștri părinți au călcat această poruncă, păcatul, nefericirea, suferința și moartea au intrat în lumea noastră. Dar Dumnezeu a avut un plan pentru a-i salva pe oameni din groapa păcatului în care căzuseră.

În *Hristos, Lumina lumii*, Ellen White ne spune că Dumnezeu are o mie de căi de a lucra, despre care noi nu știm nimic (ed. 1999, pag. 265). Dumnezeu ar fi putut să trimită îngeri din cer ca să ducă lumii solia Sa de iubire și har. Dar, în loc de aceasta, El ne-a ales pe noi ca să facem această lucrare. El a ales bărbați și femei ca să vorbească lumii despre iubirea și îndurarea Lui, și a făcut-o pentru binele nostru.

Chiar astăzi, Dumnezeu ar putea să facă să plouă din cer cu bani, așa cum a oferit mana în pustie pentru copiii lui Israel, în vechime. Dar, în loc de aceasta, El pune mijloace în mâinile copiilor Săi și le cere să folosească o parte din ele pentru susținerea lucrării Sale de pe pământ. Și aceasta este spre binele nostru.

De ce face Dumnezeu astfel? El știe că egoismul constituie rădăcina, cauza cea mai adâncă a păcatului din univers. Dumnezeu știe, de asemenea, că egoismul se află în natura umană. Ca să ne ajute să învingem egoismul înăscut, Dumnezeu a ales să ne ceară sprijinul pentru a duce lumii vestea Sa cea bună. El ne invită să participăm la această lucrare susținând-o cu o parte din mijloacele pe care ni le-a dat în grijă. Prin această invitație, El intenționează să ne modeleze caracterul pentru o societate cerească, în care egoismul va rămâne pentru totdeauna necunoscut.

Ellen White, solul lui Dumnezeu pentru poporul rămășiței, scrie că Domnul ne-a dat legea cu privire la zecimi și daruri ca să ne pună la încercare în câteva privințe:

1. *Credințioșia noastră, devotamentul nostru față de El în calitate de Creator, de Dătător și Susținător al vieții și de Răscumpărător al nostru.* Pentru Adam și Eva, pomul cunoștinței binelui și răului a fost ceea ce legea cu privire la zecimi și daruri este pentru poporul

lui Dumnezeu de astăzi.¹ Credințioșia, devotamentul implică întotdeauna ascultare.

2. *Iubirea noastră pentru Dumnezeu și pentru cauza Sa se manifestă prin ascultarea noastră.*² Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile

Mele”; și „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu” (Ioan 14,15,23).

3. *Onestitatea noastră.* Dumnezeu întreabă: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi ziceți: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zecuielile și darurile” (Mal. 3,8).

4. *Credința și încrederea noastră în Dumnezeu.*³ Dumnezeu spune: „Puneți-Mă astfel la încercare”. Puneți-Mă la probă și vedeți dacă se poate avea încredere în Mine, dacă Mă țin de cuvânt și dacă Îmi împlinesc făgăduința că „voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (vers. 10).

5. *Recunoștința noastră.* Psalmistul pune întrebarea: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” Și tot el răspunde: „Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fața întregului său popor” (Ps. 116,12-14).

Viața aceasta ne pregătește pentru veșnicie. Dacă nu poate avea încredere în noi că folosim în mod înțelept resursele noastre pământești și bunurile materiale pe care ni le-a încredințat acum, cum va putea Dumnezeu să ne încredințeze bogății veșnice în lumea viitoare? Să ne gândim la aceste lucruri.

¹ *Counsels on Stewardship*, pag. 65

² *Educație*, ed. 2001, pag. 16; *My Life Today*, pag. 323; *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 32-34

³ *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, vol. 1, pag. 1106; *Patriarhi și profeți*, pag. 33

Meade Van Putten, pastor pensionar, a fost
trezorier asociat al Diviziunii America de Nord.
Adventist Review, 7 dec. 2000

Agencia Adventista **pentru** **Refacere și Dezvoltare**

A.D.R.A.

„O persoană care
 După cum se știe
 al Bisericii Adventist
 La baza acțiunilor
 caracterul practic al
 Mergând pe această
 și 1 proiect de dezvoltare
 385.913 dolari SUA,
 Aceste proiecte sunt
 specializate: orfelina
 măsură această realitate
 O pondere importantă
 proiect, au fost distribuite
 valoare de cca 1 milion
 Pentru toate cele
 ADRA Italia, Adventist
 financiare, a asigurat
 Convingerea noastră
 timp, considerăm că
 de proiecte „România
 să rezolvăm cu demnitate
 Când afirmăm această
 sunt gata să înțeleagă

Un creștinism pr

Copii orfani din București primesc alimente.

Liceul Adventist din București primește ample donații.

Distribuire de ajutoare umanitare la Copaciu, Ilfov.

Distribuire de ajutoare umanitare la Păuliș, Arad.

ce să se hrănească are multe probleme. O persoană care nu are cu ce să se hrănească are o singură problemă.” (zicală chinezească). Agenția Adventistă pentru Refacere și Dezvoltare (ADRA) România este întemeiată și funcționează ca departament social specializat în ajutarea a Șaptea.

A sta filozofia creștină potrivit căreia oamenii sunt datori și responsabili față de viața și binele semenilor, subliniindu-se astfel creștine.

ecție, activitatea desfășurată de ADRA până la sfârșitul anului 2000 poate fi exprimată în următoarele cifre: 27 proiecte de refacere care au beneficiat aproximativ 25.000 de persoane. Valoarea totală a sumelor cuprinse în proiectele de refacere a fost de 16.330 dolari SUA, deci un total de 408.743 dolari SUA.

cuprinse în proiectele de dezvoltare, de 16.330 dolari SUA, deci un total de 408.743 dolari SUA. resat unui număr foarte mare și divers de beneficiari, atât persoane individuale, cât și persoane aflate în diferite instituții din țară, școli, instituții cu profil social, penitenciare, spitale etc. Cele câteva imagini pe care vi le oferim reflectă într-o mică

în cadrul acestor proiecte a avut-o dotarea Institutului de Formare a Misionarilor, de la Stupini, Brașov. În cadrul acestui proiect celei instituții mobilier, cazarmament, paturi, saltele, articole gospodărești și alte bunuri în cantitate de 40 tone, cu o

uite, mulțumim în primul rând lui Dumnezeu, apoi donatorilor noștri principali: ADRA Germania, ADRA Elveția, Church Gorden Grove, California, și, nu în ultimul rând, Bisericii Adventiste din România, care, prin contribuțiile sale susținerea agenției.

ce că și în viitor vom beneficia de cel puțin aceeași susținere din partea donatorilor noștri tradiționali, dar, în același timp, din România trebuie să devină unul dintre principalii donatori pentru ADRA România. Considerăm că genul „România” trebuie să devină o realitate din ce în ce mai evidentă, astfel încât să le arătăm celorlalți că putem avea competență și sacrificiu o bună parte dintre problemele noastre.

gândesc la potențialul pe care îl are biserica, la spiritul ei de sacrificiu, la faptul că membrii bisericii trebuie să pună în aplicare un creștinism practic și viu.

Emil Jigău, director, ADRA România

actic și viu

Distribuire de ajutoare umanitare la un centru de plasament din București.

Distribuire de ajutoare umanitare la Stejaru, Ilfov.

Donații făcute grădiniței de la comunitatea București-Popa Tatu.

Ajutoare oferite pentru un bolnav.

Pastorul – reformator spiritual

Ion Buciuman

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12,2).

Conducătorul creștin este expus unui val de confruntări care vine din două direcții: lumea și realitățile înconjurătoare, precum și biserica însăși. „Chipul veacului acestuia” este într-o nelinește permanentă a schimbării, transformării și reșezării. Se pare că nimic nu este permanent decât schimbarea însăși. Sugestia apostolului Pavel că viața bisericii trebuie să fie diferită de lumea din jur nu înseamnă că biserica poate rămâne inertă și neatinsă de vântul reformei. Ba din contră, biserica are ea însăși nevoie de înnoire spirituală și organizatorică. Așa că, într-o lume aflată în schimbare, biserica are nevoie de o schimbare diferită de a lumii. Acest lucru constituie o serioasă provocare pentru liderul spiritual.

Există un număr de motive pentru care pastorul se teme să-și îndeplinească rolul de lider spiritual reformator. Primul ar putea fi teama de a nu fi considerat fanatic și confundat cu liderii mișcărilor disidente. Există însă un specific al acestor conducători față de care pastorul rămâne totdeauna la o distanță apreciabilă. Liderii fanatici își asumă o poziție superioară semenilor, acționând într-un mod constrângător și conducându-și urmașii într-o manifestare care seamănă mai mult cu idolatria decât cu religia autentică. Acești conducători primesc trăsături specifice idolilor și se dedau la abuz față de poporul care îi urmează. În contrast cu aceștia, reformatorii spirituali autentici sunt harismatici, dar nu recurg la abuzuri și nu încearcă să controleze voința liberă a celor pe care îi slujesc.

În al doilea rând, conducătorul spiritual trăiește un sentiment de incertitudine atunci când este vorba să adopte metode care par a fi împrumutate de la organizațiile seculare. Ei au auzit că modelul de conducere în afaceri este tipic necreștin și acest lucru îi face să aibă rețineri serioase. Cu siguranță că multe dintre metodele oamenilor de afaceri, de exemplu competiția feroce dintre firmele comerciale, nu sunt necesare vieții de biserică. Dar există aspecte ale administrării eficiente care ar fi extrem de necesare în conducerea organizațiilor creștine, inclusiv a bisericii.

În al treilea rând, conducătorii se întreabă dacă nu cumva autoritatea ar trebui să fie rezervată doar capului bisericii, care este Isus Hristos. În timp ce asumarea nepermisă autorității poate să rănească oamenii și organizațiile bisericii, trebuie să recunoaștem că Noul Testament vorbește despre rolul de supraveghetor, ceea ce presupune

administrarea autorității delegate de la Dumnezeu.

Al patrulea domeniu de confuzie este concepția conducerii prin slujire, care cu greu poate fi armonizată cu exercitarea autorității care să producă schimbări evidente la nivelul oamenilor și la cel al structurilor. Atunci când Iacov și Ioan ar fi dorit să ocupe locurile de frunte în structura ierarhică, răspunsul Mântuitorului a fost: „Oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor” (Marcu 10,43.44). Cuvintele Mântuitorului ne conduc la ideea că nici un conducător creștin nu trebuie să se așeze deasupra celor pe care îi conduce, iar lucrarea sa trebuie să fie îmbibată cu dragostea divină.

Isus ca reformator

În timp ce excelează în ce privește umilința și sacrificiul de sine și în timp ce răspunde în mod desăvârșit la nevoile altora, Isus ajunge să fie judecat pentru afirmații privitoare la demolarea structurilor și tradițiilor, motiv suficient pentru a fi condamnat la moarte. Aceste două contraste nu sunt singurele din viața și lucrarea Mântuitorului. Afirmații ca: „Veniți la Mine, toți ce trudiți și împovărați” (Mat. 11,28) alternează cu „Pui de năpârce! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Mat. 23,33). În timp ce este Mielul lui Dumnezeu, Isus este și Leul din seminția lui Iuda. Pe cât de dificilă este adaptarea capacității noastre de slujire la a Lui, pe atât de grea este misiunea noastră de a transforma lumea așa cum a făcut El.

În declarația Sa de misiune, slujirea și lucrarea Lui transformatoare se îmbină în mod profetic. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor, căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4,18.19).

Cum să faci schimbările necesare

În cartea sa, privitoare la conducerea creștină reformatoare, Jerry Wofford pune următoarele întrebări:

1. Care elemente ale schimbării, exemplificate de Isus, se regăsesc cel mai bine în biserica noastră?
2. În ce privință sunt necesare schimbări urgente pentru a face biserica asemănătoare modelului propus de Isus?
3. Ce decizii administrative ar fi necesare pentru a produce schimbarea dorită?
4. În ce privință te poți implica în mod personal pentru

a urma exemplul lui Isus?

5. Ce plan de acțiune îți stabilești pentru a fi eficient ca reformator spiritual al bisericii tale?

Trebuie să stabilim din capul locului că a fi reformator spiritual nu înseamnă a acționa de unul singur și în contradicție cu întregul corp al bisericii. Afirm aceasta ca să nu interpretăm greșit rolul personal stabilit de Dumnezeu. Pe această cale, vreau să canalizez constructiv nemulțumirea privitoare la dezordinile reale sau presupuse din viața bisericii. Există un cadru deja stabilit în ansamblul de hotărâri curente sau generale și în spiritul și domeniul acestuia sunt o mulțime de lucruri nefăcute.

Deciziile necesare schimbărilor la nivelul bisericii locale trebuie să reflecte în mod obligatoriu rânduieile aflate deja în exercițiu și neaplicate încă sau aplicate necorespunzător. Dumnezeu conduce biserica mai întâi în ansamblul ei și apoi în experiența sa locală.

Situațiile concrete se pot deosebi foarte mult unele de altele, iar ceea ce este o soluție undeva nu are același efect în alt loc. De aceea, schimbările necesare trebuie să izvorască în primul rând dintr-o evaluare cât mai obiectivă a realităților existente. Unele biserici vor fi considerate apatice, dar pașnice și liniștite. Acestea au nevoie de un nou entuziasm și de vigoare misionară. Alte biserici sunt neliniștite și pline de activitate, dar afectate de tensiuni și neînțelegeri. Aici reforma ar fi refacerea vieții devoționale, care ar păstra energia de lucrare, oferindu-i o nouă valoare prin armonia și colaborarea eficientă dintre frații diferiți. În unele locuri, lipsește viziunea, iar activitatea se desfășoară la întâmplare. Rezultatele nu sunt conforme cu așteptările și nici cu investițiile făcute. Un conducător cu viziune și capabil să o transmită celorlalți ar aduce o nouă viață. În altă parte, oamenii au nevoie de mai multă instruire și îndrumare și un conducător care să răspundă acestor nevoi ar face un mare bine lucrării.

De aceea, evaluarea cu grijă și cu rugăciune îl va conduce pe liderul spiritual să înțeleagă în ce privință

sunt necesare schimbări grabnice. Un asemenea pas făcut înseamnă deja jumătate din reformă. Este adevărat că cea de-a doua jumătate nu este deloc ușoară, dar, o dată stabilită direcția necesară, fiecare pas făcut este înainte, și nu alături.

Drumul plin de riscuri și dificultăți al conducerii reformatoare

Practic, toate marile personalități ale Scripturii și ale istoriei creștine au îndeplinit și rolul de reformatori spirituali. Un studiu atent al vieții și activității acestora ne arată că rolul lor a fost permanent marcat de dificultăți și pericole.

Poate că numele lui Ilie, Tișbitul, este primul care ne vine în minte atunci când ne gândim la conducerea reformatoare. Îl remarcăm imediat ca fiind un om al rugăciunii, care are putere să închidă și să deschidă cerul și să coboare foc divin, atunci când este necesar. Cu toate acestea, „Ilie era un

Drumul schimbărilor este plin de riscuri și dificultăți.

om supus acelorasi slăbiciuni ca și noi” (Iacov 5,17) și nu a fost scutit de slăbiciune, disperare și șovăială. El are momente de oboseală și de randament scăzut, iar Dumnezeu este nevoit să-i acorde îngrijire specială, pentru a duce la bun sfârșit programul asumat. Aceasta este una dintre marile lecții pe care orice lider spiritual are nevoie să le învețe. Drumul schimbărilor este plin de riscuri și dificultăți.

Asemenea lui Ilie și a multor altor conducători spirituali, singurătatea și izolarea vor marca experiența noastră în timp ce vom depune eforturi necesare reformei și redeșteptării poporului. Numai devoțiunea curajoasă și stabilă ne pot salva din perioadele aride, specifice rolului nostru. Tabloul este și mai provocator când luăm în calcul și riscul propriilor noastre greșeli. Conducătorul spiritual de efect nu este infailibil și nu are întotdeauna dreptate, oricât de binevoitor și de bine intențio-

nat ar fi. Natura noastră umană își spune adesea cuvântul, chiar când ne așteptăm cel mai puțin. Singura noastră scăpare este să privim permanent la Cel care ne poruncește să mergem pe mare. În momentul în care interesul și atenția ni se îndreaptă în altă parte, spre frații noștri sau chiar spre noi înșine, începem deja să ne cufundăm și ne aflăm pe marginea prăpastiei necrutătoare.

Promisiuni sigure în vederea reușitei

„Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20). Ceea ce este esențial pentru pastorul reformator nu este în primul rând programul său de reformă, ci programul său devoțional, pentru că asigurarea prezenței divine în activitatea desfășurată este elementul sigur al succesului. Proiectele pe care ni le propunem sunt tot atâtea ocazii în care îi oferim lui Dumnezeu posibilitatea să acționeze. Misiunea omului este subscrisă acțiunii lui Dumnezeu. Greșelile pe care le facem sunt pur și simplu neconcordanțe ale planului personal cu cel divin.

Eșecurile din viața oamenilor lui Dumnezeu au intervenit ori de câte ori aceștia au încercat să imprime un curs personal lucrurilor aflate în grija lor. Ori de câte ori omenescul a încercat să se impună, în mod dureros el a reușit în detrimentul cauzei și spre dezonoarea lui Dumnezeu. Promisiunea reușitei nu se bazează în primul rând pe performanțele umane, ci pe acțiunea providențială, ceea ce conferă lucrului nostru siguranță și reușită. Isus știa foarte bine acest lucru, când a promis că nu ne va lăsa singuri, ci Se va întoarce curând. Această făgăduință s-a împlinit într-o primă etapă la doar zece zile după înălțarea Sa la cer, când Mângâietorul S-a coborât printre noi, pentru a continua lucrarea începută de Maestrul. Dacă astăzi trăim în dispensațiunea Duhului Sfânt, atunci ne putem aștepta ca acestea să fie zilele înviorării de la fața Domnului.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a Uniunii.

George H. Knight

„Să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu”

Adrian Bocăneanu

În perioada 16-26 aprilie a.c., la Institutul Teologic Adventist de la Cernica, dr. George Knight, unul

dintre cei mai cunoscuți profesori ai Bisericii Adventiste, a prezentat cursul intitulat „Dezvoltarea teologiei adventiste”. Au participat pastori din țara noastră și din Bulgaria, precum și studenții la teologie pastorală ai institutului. Cu onestitate și pasiune, dr. Knight a conturat un tablou general al parcursului în timp al doctrinei adventiste, un parcurs marcat de atașamentul față de Sfânta Scriptură și de convingerea unei misiuni speciale, dar nu lipsit de amprenta slăbiciunilor omenești. Cursul a fost cât se poate de substanțial, pasionant și provocator. Au trecut prin fața noastră zeci de nume, evenimente, idei teologice, sistematizate în patru perioade ale istoriei teologiei adventiste. Apelul la recăpătarea distincției pe care am avut-o pe timpul pionierilor, că suntem poporul Cărții, a fost repetat iar și iar.

Adrian Bocăneanu: Suntem bucuroși pentru că vă aflați aici și vă rugăm să vă prezentați cititorilor noștri.

George Knight: Este prima vizită pe care o fac în România și sunt foarte bucuroși pentru că mă aflu aici. Sunt profesor de istorie a bisericii la Universitatea Andrews, cu specializare în istoria Bisericii Adventiste. Sunt adventist de la vârsta de 19 ani. Înainte am fost necredincios. Am ajuns să am o iubire adâncă pentru această biserică și o mare preocupare pentru istoria și teologia ei.

A. B.: În timp ce vă ascult, nu am nici o îndoială că, atunci când vorbiți despre aceste subiecte, o faceți cu pasiune, nu doar cu înțelepciune și cunoaștere. Ce v-a determinat să aveți această preocupare și această pasiune?

G. K.: Am observat, cu mult timp în urmă, faptul că Biblia reprezintă istorie, iar acele biserici care au renunțat la credința lor în Creație, în Exod, care au uitat ceea ce crezuseră, în cele din urmă au rătăcit, s-ar putea spune că au căzut pe drum și au tot mai puțini membri. Când am privit aceasta din perspectiva istorică, mi-am dat seama că noi, ca adventiști, trebuie să înțelegem felul în care ne-a condus Dumnezeu în trecut, pentru ca nu cumva să ne rătăcim și noi și să ne îndepărtăm de misiunea noastră, să uităm cine suntem. De aceea, am folosit o parte din viața mea ca să studiez istoria adventistă, cum am ajuns să fim ceea ce suntem, cum ne-am dezvoltat teologia, stilul de viață, modul în care interpretăm profețiile, pentru că aceste evenimente din trecut au făcut din noi ceea ce suntem și, dacă învățăm din ele, ne vom cunoaște identitatea și nu ne vom rătăci.

A. B.: După cercetări extinse, după ce ați scris, ați

predicat, ați predat și ați călătorit, care sunt cele mai încurajatoare lecții pe care le extrageți din istoria noastră trecută?

G. K.: Pentru mine, lecția cea mai importantă o constituie faptul că *suntem un popor al profeției*. Sunt ferm convins că Dumnezeu a descoperit o solie pentru timpul sfârșitului, iar această solie se află în inima cărților Daniel și Apocalipsa. Această solie, a celor trei îngeri din Apocalipsa 14, este cea care trebuie să fie vestită oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor, lucrare care va duce Biserica Adventistă până la marginile pământului. În întreaga istorie a creștinismului, nu există nici o biserică a profeției la fel de larg răspândită cum este Biserica Adventistă. De ce? Pentru că noi credem că suntem un popor al profeției și purtăm în adâncul sufletului această misiune; de aceea, Biserica Adventistă continuă să crească.

Când am intrat în Biserica Adventistă – anul acesta se împlinesc patruzeci de ani de atunci –, ea număra cam un milion de membri. Zece ani mai târziu, probabil erau două milioane de membri, dar biserica își dublează rapid numărul de membri cam o dată la doisprezece ani. Ca rezultat, în prezent avem douăsprezece milioane și, dacă va mai fi timp, ne putem aștepta că, în câțiva ani, vom ajunge o biserică foarte mare.

Desigur, mărimea nu înseamnă totul. Este important, de asemenea, să fim credincioși față de ceea ce credem. Și o parte din misiunea mea nu este cea de evanghelizare, ci de redeșteptare, de a-i ajuta pe oameni să fie entuziasmați de ceea ce ei cunosc deja, de adventism, de misiunea noastră, de potențialul existent, în timp ce continuăm să lucrăm în lume întreagă. Sunt entuziasmat pentru că, oriunde merg în lume, biserica crede în mod fundamental aceleași lucruri. Sunt entuziasmat de faptul că biserica este sănătoasă, echilibrată. Desigur, există pericolul să ajungă bolnavă sau să își piardă echilibrul și, ca rezultat, îndemnul meu constant este să descoperim calea de mijloc, echilibrul. Sunt recunoscător pentru că văd o biserică deschisă, care îndreaptă greșelile. Nu suntem un popor desăvârșit. Motivul pentru care sunt adventist nu este faptul că avem o doctrină desăvârșită, ci mai degrabă faptul că ea este cea mai apropiată de Scripturi din câte am putut să găsim. De aceea am intrat în biserică și aparțin bisericii. Pentru că eu cred cu fermitate în Biblie ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu și vreau să-i ajut și pe alții să înțeleagă aceasta.

A. B.: Aveți un personaj preferat în istoria Bisericii Adventiste?

G. K.: Este greu să răspund la această întrebare. Nu știu.

Nu. Probabil am o mulțime de persoane preferate. Cred că una dintre acestea este Charles Fitch. De fapt, el nu a fost sabatarian, pentru că nu a trăit destul de mult. Dar a fost un om care, atunci când ajungea la o convingere bazată pe Biblie cu privire la un subiect, acționa potrivit convingerilor sale, indiferent cine era împotriva. A fost un om care a trăit potrivit convingerilor lui. Cred că ar fi putut să fie adventist de ziua a șaptea. Dar era atât de zelos să facă ceea ce credea, încât, înainte de dezamăgire, când apa era foarte rece, el îi boteza pe oameni, în partea de nord a Statelor Unite. Bătea vântul și Charles Fitch a răcit foarte rău. A pornit spre casă, dar s-a întors, pentru că și alții au dorit să fie botezați, așa că a intrat iar în apă și i-a botezat, fiind ud deja. A încercat iar să meargă acasă și s-a întămplat același lucru. Când a ajuns acasă, în cele din urmă, s-a îmbolnăvit foarte grav și a murit înainte de dezamăgire.

Există și alții. Mă gândesc la A. G. Daniells, un mare conducător, un bărbat puternic, un om cu viziune. Mă gândesc la James și Ellen White. Fără soții White, nu am fi avut astăzi o biserică. Se poate spune că Ellen White a fost o femeie cu viziune. Dar a fost căsătorită cu un bărbat cu viziune. Au avut o căsnicie interesantă și necazuri, așa cum avem și noi, pentru că erau oameni cu o personalitate puternică. Dar, împreună, în mod real au unit, au format biserica. Au fost primii în a-și investi banii cu sacrificiu, au inițiat crearea fiecărei organizații pe care o are biserica, a instituțiilor de orice fel și putem spune că datorită familiei White avem astăzi o Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea. Desigur, aceștia sunt doar câțiva dintre eroii mei.

A. B.: Desigur, nu toate paginile istoriei sunt frumoase și curate. Unele sunt mai puțin frumoase. Ce vă îngrijorează cel mai mult atunci când studiați istoria Bisericii Adventiste?

G. K.: Cred că lucrul care mă îngrijorează cel mai mult chiar acum este pericolul de a subestima faptul că suntem un popor al profeției. Aceasta este forța care ne-a împins până la colțurile îndepărtate ale pământului. Unii, mai ales în Europa, în Statele Unite, în Australia, nu mai găsesc atâta entuziasm în gândul acesta cât găseau

altădată. Cred că trebuie să ne revitalizăm înțelegerea acestor subiecte. Prelungirea timpului constituie o problemă; pentru că, pe măsură ce timpul înaintază, entuziasmul tot mai multora dintre noi scade. Dar, pentru mine, nu entuziasmul contează, ci convingerea că avem dreptate.

Domnul Hristos a spus: „Așteptați”. Va exista un timp lung. Totodată, El a promis: „Iată, Eu vin curând”, pentru că vrea să fim pregătiți și să așteptăm. Dar El dorește să așteptăm și să fim activi. Cel mai important nu este faptul că Domnul Hristos ar veni săptămâna viitoare și entuziasmul pe care îl inspiră aceasta, ci să credem și să împlinim cu credincioșie voința lui Dumnezeu, în timp ce Îl așteptăm să

Cel mai mult mă îngrijorează pericolul de a subestima faptul că suntem un popor al profeției. Aceasta este forța care ne-a împins până la colțurile îndepărtate ale pământului.

vină. Aceasta înseamnă Matei 24 și 25. Am sentimentul că vrem să trăim având doar puțin entuziasm și că nu suntem dispuși să împlinim datoriile zilnice pe care Dumnezeu ni le așază în față. De aceea, pe măsură ce timpul se scurge, mă rog pentru biserica mea, ca să învățăm adevărata lecție din Matei 24 și 25. Nu să fim entuziasmați cu privire la semne, ci să facem ceea ce a spus Domnul Isus în cele șase parabole – să așteptăm, să ne folosim talanții, să-i iubim pe semenii noștri și să împlinim lucrarea Sa, în timp ce așteptăm revenirea Lui, care va avea loc în mod sigur.

A. B.: Ați făcut deja o trecere de la istorie la prezent și la viitor. Cum i-ați caracteriza pe adventiștii de ziua a șaptea de astăzi și de mâine?

G. K.: Biserica Adventistă crește

rapid în lumea întreagă, dar se află de asemenea în pericolul de a-și pierde identitatea – cine este, ce reprezintă – și este ispitită, la fel ca David din Vechiul Testament, să se bizuie pe numere și pe instituții, în loc să se bizuie pe Duhul lui Dumnezeu. Mai mult decât orice, biserica are nevoie de revitalizare, de o revărsare extraordinară a Duhului Sfânt. Și când acestea sunt împlinite în dreptul nostru, vom vedea în-tâmplându-se lucruri la care nu ne-am așteptat niciodată.

Îmi aduc aminte că, în urmă cu câțiva ani, am vorbit la Conferința Generală. Există un program – „Harvest (Seceris)...” sau așa ceva. Era un program important și frații se bucurau pentru că biserica are atât de mulți membri. Le-am spus că tot programul acesta este un semn al eșecului nostru. Noi continuăm să vorbim despre cinci sau șase milioane de membri, când ar trebui să fim în cer, nu pe pământ. Și nu avem nici o idee despre „dynamita” – *dynamis* în limba greacă –, puterea care poate fi eliberată atunci când Dumnezeu revărsa Duhul Sfânt asupra acestei biserici.

Eu sper că membrii noștri vor merge zilnic împreună cu Domnul Isus, așa încât să fie gata ca să primească această putere atunci când ea va veni. Pentru că ea poate să nu vină exact așa cum o așteptăm. Probabil privirea noastră sau discernământul nostru spiritual trebuie să fie adus în armonie cu modul în care ea va veni. Suntem așa de obișnuiți să acționăm organizațional și să înaintăm pas cu pas. Poate că Duhul Sfânt vrea să facem un salt peste zid, într-o înaintare extraordinară. Poate că nu ar trebui să fim mulțumiți să avem 75.000 de membri în România și probabil 5.000 de persoane nou-botezate pe an. Poate că trebuie să așteptăm cu nerăbdare ziua în care Dumnezeu va spune: „În România, un milion de oameni vor fi convertiți”, și atunci structurile, „burdufurile” nu vor mai fi destul de încăpătoare pentru belșugul care se va revărsa. Cred că atunci vom fi pregătiți să intrăm în Împărăție.

A. B.: Se poate observa că nu vorbiți ca un istoric obișnuit, în mod me-

canic. Se pare că aveți mintea și inima unui evanghelist. Există și alte lecții din istorie pentru o biserică orientată spre evanghelizare și pentru corpul pastorelor?

G. K.: Cred că lucrul cel mai important este faptul că Dumnezeu nu poate și nu trebuie să fie limitat. Dumnezeu nostru este Dumnezeul imposibilului. El a luat unsprezece ucenici și din ei a făcut o biserică mondială. El a luat un grup mic de oameni foarte săraci din America de Nord, la mijlocul secolului al XIX-lea, și a făcut din el o biserică mondială. Și această biserică are de îndeplinit mai mult în viitor decât a realizat în trecut.

Avem un Dumnezeu care continuă să fie Dumnezeul minunilor, Dumnezeul care poate să încheie această lucrare într-un mod în care noi nu am fost în stare să o facem. În *Selected Messages*, cartea 1, Ellen White vorbește despre solia din timpul sfârșitului care înaintază ca focul în mișcare. Contextul acestor declarații arată că îngerii ne ajută să terminăm lucrarea. Cred că este necesar să ne deschidem complet pentru toate mijloacele folosite de Dumnezeu. Să nu ne biziim doar pe ceea ce am fost în stare să facem noi, zi după zi, an după an, ci să fim deschiși față de Dumnezeu și de puterea Lui. Pentru că eu cred că aceasta face parte din ceea ce ne învață Noul Testament. Dumnezeu este puternic. El nu este limitat. Singurul lucru care Îl limitează este lipsa noastră de credință sau de putere de a vedea ceea ce El poate să facă, lipsa noastră de putere de a accepta aceasta din diferite motive. Dar Dumnezeu este nelimitat. El poate să creeze cerul și pământul prin Cuvântul gurii Sale. Acest Dumnezeu are o putere nelimitată. Și este necesar să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu, să ne îndepărtăm de modul omenes de gândire. Pentru mine, cea mai mare lecție din istorie este că Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care are viziune și putere dincolo de tot ce ne putem imagina vreodată.

În ce privește înțelegerea noastră, avem nevoie să știm în mod precis cine suntem, ca popor. Nu putem face evanghelizare până când nu știm cine suntem. Am intitulat cartea pe care

am scris-o recent despre istoria teologiei adventiste *A Search for Identity* (În căutarea identității), pentru că pionierii noștri nu au fost pregătiți să facă evanghelizare până când nu au știut ce înseamnă a fi adventist. Avem nevoie să ne păstrăm solia, să menținem un echilibru potrivit între lucrurile care sunt în mod distinct adventiste și cele pe care le avem în comun cu alți creștini. Acest echilibru face din noi o forță din punct de vedere evanghelistic și ne ține pe direcția cea bună în timp ce aducem oameni în biserică.

Din punct de vedere evanghelistic, există două direcții extreme, pe care ne putem rătăci. Una dintre ele este să-i învățăm pe oameni doar ceea ce este adventist în teologia noastră. Desigur

Pentru mine, cea mai mare lecție din istorie este că Dumnezeul nostru este un Dumnezeu care are viziune și putere dincolo de tot ce ne putem imagina vreodată.

că dorim ca oamenii să împlinească ceea ce eu numesc învățăturile adventiste [adică specifice]. Unii spun că acestea sunt totul. Alții merg în extrema opusă, spunând că, în teologia noastră, totul este *evangelic* [creștin sau protestant la modul general], că nu ne deosebim de alți creștini. Ei bine, în unele lucruri ne deosebim, iar în altele ne asemănăm. Din ceea ce avem în comun cu alți creștini, trebuie să formăm un context pentru Sabat, pentru Sanctuar și pentru celelalte învățături adventiste distinctive. Avem nevoie și de unele, și de celelalte, aflate în relația potrivită. Din punct de vedere intelectual, această relație, perspectivă sau înțelegere potrivită a identității noastre oferă baza pentru o solie evanghelistică pe care Duhul Sfânt o poate folosi.

Desigur, în ce privește evanghelizarea, trebuie să luăm în considerare

întotdeauna cultura locală, ceea ce nu este ușor. Pentru că adventismul a venit din cultura nord-americană. Probabil el nu ar putea să se adreseze unei culturi care este preponderent romano-catolică, ortodoxă sau islamică, așa că unele dintre aceste lucruri trebuie să fie traduse în limba unui timp și unui loc anumit. Unii adventiști nu au putut să vadă aceasta în mod clar totdeauna. Am încercat să mergem într-un loc și să formăm un grup mic, frumos, fără să adaptăm mai întâi solia noastră destul de bine la situația locală. Ei bine, probabil se va forma un grup mic, frumos, dar el nu va crește, pentru că membrii săi nu au stabilit liniile de comunicare cu lumea ortodoxă, catolică, islamică, luterană sau hindusă, pentru a trece dincolo de cercul pe care l-au circumscris micii lor biserici și micului lor grup. Avem astfel de biserici pretutindeni. Membrii sunt foarte fericiți pentru ceea ce au deja, dar, pe măsură ce ei îmbătrânesc și mor, același lucru se întâmplă și cu bisericile respective.

Mai mult decât atât, cred că trebuie să fim flexibili și să putem să-i întâmpinăm pe oameni în mediul lor în ce privește evanghelizarea, ca și serviciile divine. Poate că este necesar să avem servicii divine care să-i atragă în special pe ortodocși, într-o măsură mai mare decât o fac unele dintre programele noastre actuale. Aceasta nu înseamnă să adoptăm teologia lor. Dar, probabil, este necesar să spunem: Iată un lucru cu care acești oameni ar fi obișnuiți, dacă l-ar asculta. Mulți dintre ei se adaptează mai greu atunci când vin dintr-o biserică în care mesajul creștin este transmis în principal prin simboluri într-una în care trebuie doar să asculte o predică. Ei au nevoie de o punte. Și cred că, din punct de vedere evanghelistic, avem responsabilitatea să creăm o atmosferă în care aceștia să se simtă bine, pe măsură ce ajung să înțeleagă o abordare foarte diferită a creștinismului, una despre care sperăm că este cu siguranță biblică.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe.

Planul Strategic al Bisericii Adventiste din România

Teodor Huțanu

Intruniți la Stupini, vatră de istorie și misiune adventă, în zilele de 14 și 15 mai a. c., membrii comitetelor celor șase conferințe, împreună cu membrii comitetului Uniunii, ne-am rugat, am meditat și ne-am reconsacrat chemării la mântuire și slujire, dând glas unei strategii de lucrare, cu încredințarea că suflarea adventă din România va fi astfel reînviată.

De ce este necesară clarificarea unei strategii de lucru? Pentru că oamenii lui Dumnezeu, de-a lungul istoriei, au pășit orientați cu fermitate spre împlinirea planului profetic pentru generația lor. Pentru noi, planul strategic este exprimarea unei biserici hotărâte să îndeplinească viitorul revelat de Dumnezeu în Cuvântul Său. Apostolul Pavel ar spune același lucru, folosind formularea binecunoscută: „... căci știți în ce împrejurări ne aflăm...” (Rom. 13,11). De aceea, suntem chemați să acționăm prin credință, pentru a nu deveni victime ale evenimentelor iminente, ci biruitori ai fiarei și slujitori devotați ai Mielului. Apocalipsa este îmbibată de această strategie energizantă.

Aspectele definitorii ale strategiei prezente

Inspirat din strategia recent adoptată de comitetul Conferinței Generale, *planul strategic al Bisericii Adventiste din România este de a trăi credința adventă prin demonstrarea faptică a suveranității Mântuitorului nostru în trei domenii fundamentale: calitatea vieții, unitate și creștere.*

„**Înaintăm împreună!**” este deviza planului strategic prezent. El lansează chemarea de a ne aduna resursele și energiile creative existente deja în biserică, în timp ce ne îndreptăm în aceeași direcție profetică.

Căutând să traseze itinerariul viitor al bisericii, Planul strategic al Bisericii Adventiste din România promovează:

1. Misiunea bisericii de a proclama Evanghelia veșnică în contextul întregii solii îngerești din Apocalipsa 14,6-12, conducându-i pe oameni să-L primească pe Isus Hristos ca Mântuitor personal și să se alăture bisericii Sale, iar biserica se agajează să-i asiste în pregătirea pentru apropiata revenire a Mântuitorului nostru.

2. Alocarea resurselor disponibile în așa fel, încât să sporim capacitatea bisericii, atât pentru a-i hrăni pe membrii bisericii noastre, cât și pentru a ajunge la cei care nu au auzit mesajul speranței advente.

3. Plănuierea eficientă, care să devină mai mult decât o hartă orientativă: afirmarea rolului vital al fiecărui membru al bisericii în definirea identității bisericii și în participarea la misiunea ei.

Creșterea, unitatea și calitatea vieții sunt trei aspecte prioritare pentru misiunea noastră, acum, la începutul mileniului trei. Liniile strategice pe care biserica trebuie să le urmărească, pentru a înainta în împlinirea misiunii ei și a fi pregătită în fața solicitărilor viitorului, vor urmări gâsi-

rea răspunsului la următoarele întrebări decisive:

- Cum putem stimula creșterea bisericii?
- Cum putem întări aspectele care ne unesc?
- Cum poate activitatea bisericii să facă din familia credincioșilor noștri un cămin spiritual atractiv?

1. Calitatea vieții personale și de biserică. Această primă valoare strategică reflectă misiunea bisericii de a-i hrăni pe membrii ei, în vederea pregătirii pentru apropiata revenire a Mântuitorului nostru. Aici accentuăm:

- Importanța închinării colective și individuale
- Necesitatea studiului biblic regulat
- Participarea activă și entuziastă a tuturor membrilor bisericii la viața bisericii, precum și în acțiuni sociale
- Sporirea capacității de a-i hrăni pe toți membrii bisericii, conform cu nevoile lor specifice
- Asigurarea de locașuri de închinare
- Instruirea corespunzătoare pentru cei chemați să poarte răspunderi

• Asigurarea echipelor de conducere pentru departamentele și instituțiile bisericii

2. Unitatea. Ea reflectă identitatea Bisericii Adventiste ca o comunitate a credinței formată din persoane foarte diverse, care operează în cadrul unei singure formule administrative și care este unită prin credința care transcende barierele culturale. Concret, vom urmări:

- coeziune doctrinală, prin adeziunea la punctele fundamentale de credință, acceptate pe baza biblicității lor, precum și a caracterului lor hristocentric,
- cultivarea părtășiei între credincioși, prin crearea și menținerea unui climat armonios în mijlocul unei biserici diverse din punct de vedere cultural și etnic,
- recunoașterea sistemului biblic de organizare a bisericii, asigurând recunoașterea identității trupului lui Hristos, atât în biserică locală, cât și în cea mondială.

3. Creșterea. Aici se exprimă adeziunea totală a bisericii față de imperativul evanghelizării și mărturisirii, pentru favorizarea unui impact pozitiv al Bisericii Adventiste asupra societății, pentru transmiterea mandatului și misiunii bisericii către generația următoare. Creșterea se remarcă prin:

- membri conștienți de darurile lor spirituale, angajați hotărât în mărturisire activă;
- persoane nou-botezate care măresc familia bisericii și care continuă să crească spiritual;
- proiecte și acțiuni care răspund la nevoile concrete ale semenilor noștri;
- numărul de biserici care se întemeiază în teritorii nepătrunse, precum și dezvoltarea bisericilor existente.

Acest plan strategic este specific, dar și flexibil, fiind adaptabil la diferitele contexte în care Biserica Adventistă activează în România. Planul strategic nu trebuie formulat

atât de general, încât să devină difuz, nici atât de îngust, încât să devină restrictiv. Fiecare membru, biserică și ramură de activitate stau în fața transformării unui document din țărână într-un suflet viu. Fără implorarea Duhului dător de viață, vom continua deplasarea cortegiului spiritualității advente spre gropile secularismului.

Atașamentul față de cele trei valori de bază trebuie să penetreze orice aspect al vieții de zi cu zi a bisericii, având impact asupra modului de luare a deciziilor, de cheltuire a banilor și de întocmire a planurilor de către conducătorii de la orice nivel din cadrul Bisericii Adventiste din România.

Evident, prezentul plan strategic nu ne șochează prin noutate și am putea întreba: „Ce ne poate ajuta acesta?”

(1Sam. 10,27). Elementul șocant se află tocmai în bătători-rea suficientă a pustiei, ocolind intrarea pe drumul direct spre Canaan și străbateră cu succes a ținuturilor bucuriei, armoniei și maturității. A sosit timpul să nu mai amânăm orientarea noastră spre Țara Promisă.

Conducători ai bisericii, lucrători și membri, să ne dăm mâna pentru încheierea proclamării Evangheliei, pentru salvarea celor pierduți, pentru pregătirea în vederea venirii Mântuitorului nostru, pentru că „Înaintăm doar împreună!” Înainte de final, este vital să nu uităm: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!” (Zah. 4,6).

Teodor Huțanu este secretarul Uniunii de Conferințe.

știri

Biserica Adventistă din satul Ro-bești, comuna Pârscov, Buzău, a fost devastată. Vineri, 25 mai 2001, în jurul orei 19,30, primii credincioși care veneau la locul de închinare au găsit o biserică devastată complet. Amyonul era răsturnat și distrus, mobilierul, aplicile, ornamentele interioare, tavanul, ferestrele și ușile, toate purtau semnele trecerii sălbatice a unei dușmării rar întâlnite. Clapele și pedalele de la orgă au fost de asemenea rupte. Se estimează că valoarea pagubelor se ridică la cca 200.000.000 lei.

Conferința Muntenia a Bisericii Adventiste a făcut o plângere oficială la Poliție, iar președintele conferinței, fratele Teofil Petre, a purtat discuții cu autoritățile. Poliția a declarat că nu s-a mai confruntat cu un eveniment atât de grav legat de o biserică creștină. Poliția urmărește mai multe piste. La data publicării, se așteaptă rezultatul anchetei.

Presa locală și cea națională au arătat interes față de devastarea bisericii adventiste, iar posturile de televiziune România 1, ProTV și Tele 7 ABC au trimis echipe la fața locului. Organizații naționale și internaționale pentru drepturile omului și pentru apărarea libertății religioase doresc să se implice în acest caz. Departamentul Comunicații al Conferinței Muntenia, prin filiala locală, a transmis un comunicat de presă, preluat de presa locală.

Acest eveniment arată că, pentru libertatea religioasă în România, mai este mult de făcut. Biserica Adventistă este angajată activ în rezolvarea acestui caz și în promovarea în continuare a principiilor creștine cu privire la libertatea religioasă.

Roland Paraschiv, director de comunicații, Conferința Muntenia

Dr. Petre Anghel își încheie activitatea de rector al Institutului Teologic

Adventist (ITA). La încheierea anului universitar, dr. Petre Anghel își încheie activitatea de rector, în care a fost numit dr. Silviu Szenteși din Arad. Dr. Szenteși este conferențiar, a publicat mai multe cărți importante în domeniul marketingului, este prodecan al Universității de Stat din Arad. Anul acesta, a predat în cadrul Facultății de Management din ITA.

Hotărârea Comitetului Executiv al Uniunii subliniază progresul realizat la institut în timpul și prin contribuția importantă a dr. Petre Anghel: înființarea unor noi facultăți, acreditarea lor din partea bisericii și autorizarea programului de Teologie-Litere și de Teologie-Asistență Socială de către CNEAA, titularizarea primelor cadre didactice și îmbunătățirea cadrului organizatoric.

Miercuri, 16 mai, cu ocazia capelei săptămânale la ITA, după comunicarea acestor hotărâri, dr. Petre Anghel s-a adresat studenților, spunând în esență că nu își asumă aceste merite și că tabloul activității nu este numai pozitiv, mulțumind Domnului pentru harul Său. Studenții au aplaudat viguros foarte scurtă cuvântare a dr. Anghel.

Buletinul Președintelui Uniunii, 17 mai 2001

Paul Csavdari, pastor în Conferința Transilvania de Sud, a fost numit director al Casei de Editură Viață și Sănătate. Această numire a fost precedată de votarea de către Comitetul Executiv al Uniunii a fratelui Valeriu Petrescu în funcția de director pentru Școala de Sabat și activități laice la Uniune, după alegerea fratelui Ernő Szász ca președinte al Conferinței Transilvania de Nord. A fost votată, de asemenea, o modificare în Consiliul director al Casei de Editură, prin numirea fratelui Ioan Câmpian ca președinte. A fost constituit un comitet operativ, format din frații Ioan Câmpian, Paul Csavdari, Lazăr Forray și Aron Moldovan.

Buletinul Președintelui Uniunii, 17 mai 2001

Uniunea de Conferințe s-a mutat într-un nou sediu. Clădirea (aproape) terminată se află la marginea municipiului București, nu departe de Grădina Zoologică. Adresa este: Str. Erou lăncu Nicolae 38, Comuna Voluntari, Județul Ilfov, cod 72900. Noile numere de telefon sunt: 490 8590, 490 8591, 490 8592, 490 8593 și 490 8594. Noua clădire oferă condiții incomparabil mai bune atât pentru lucru, cât și pentru comunicare între angajați.

Buletinul Președintelui Uniunii, 24 mai 2001

Statele Unite: Un contabil public confirmă delapidarea sumei de 775.000 de dolari. Suma a fost furată de la Biserica Adventistă Visalia, din Conferința California Centrală. Sergio Monterroso, de 41 de ani, care a slujit ca trezorier/casier în biserică între 1986 și 1998, a mărturisit că este vinovat de fraudă, recunoscând că a luat banii respectivi de-a lungul unei perioade de șase ani, începând din noiembrie 1991. Din acești bani au făcut parte sume donate ca zecime de către susținătorii bisericii.

Pronunțarea sentinței pentru Monterroso este programată pentru 18 iunie. Potrivit presei locale, „el are în față maximum cinci ani de închisoare, dar se așteaptă ca pedeapsa să fie mult mai ușoară, pentru că și-a mărturisit vina”.

Furtul a ieșit la lumină după ce membrii comitetului financiar al bisericii au ridicat întrebări privind anumite intrări trecute în rapoartele financiare. Cercetările au arătat că Monterroso făcuse împrumuturi neautorizate, de peste 160.000 de dolari, din fondurile bisericii. Deși el a fost înlocuit din funcția de casier în 1997, alte cercetări făcute de conferință și de contabili publici independenți, în 1998 și 1999, au scos la iveală o lipsă totală de 860.241 dolari. Monterroso a restituit o parte din bani, reducând suma neplătită la 775.000 de dolari.

Datorită plăților de asigurare, pier-

Examenul de admitere 2001

Institutul Teologic Adventist de la Cernica organizează admitere pentru următoarele facultăți și școli postliceale:

1. **Teologie Litere**, 25 de locuri la curs de zi, 15 la fără frecvență.
2. **Asistență Socială**, 25 de locuri la curs de zi.
3. **Management**, 25 de locuri la curs de zi, 15 la fără frecvență.

Admiterea se va face pe baza unui interviu și a mediei examenului de bacalaureat. Înscrierea se poate face și pe baza adeverinței de bacalaureat. Împreună cu profesorii adventiști, vor preda în continuare, la toate cele trei facultăți, unii dintre cei mai prestigioși profesori din cadrul Universității București și ASE.

Pentru admitere, se organizează două sesiuni: sesiunea de vară, pe 17 iulie, și sesiunea de toamnă, pe 5 septembrie.

Înscrierile pentru sesiunea de vară se fac între 10 și 16 iulie, iar pentru sesiunea din toamnă, între 28 august și 4 septembrie.

4. **Teologie pastorală**, 20 de locuri la curs de zi, 10 la fără frecvență. Concursul de admitere va avea loc în perioada 3-4 septembrie. Probele de concurs sunt: a. interviu, omiletică, test de cultură generală; b. dogmatică (*Manualul doctrinelor biblice*, de W. Moldovan, fără notele teologice; *Adventiștii de ziua a șaptea cred...*) c. limba română și limba engleză.

Înscrierea se face în prealabil la conferințe.

5. **Școala Postliceală de Asistență Socială Cluj-Napoca**, 50 de locuri la curs de zi. Înscrierea va avea loc în perioada 27-31 august, concursul, pe 3 septembrie. Admiterea se va face pe baza mediei de la examenul de bacalaureat.

6. **Școala Postliceală Teologico-Sanitară Adventistă din Brăila**, conform datelor publicate în *Curierul Adventist*, iunie a.c.

Alte informații pot fi solicitate la numerele de telefon: 098/618204 (ITA) și 064/167698 (Liceul Teologic Adventist din Cluj-Napoca).

Conf. univ. dr. Silviu Szentesi, rector

derea pentru Conferința California Centrală și pentru biserica Visalia a fost minimă, afirmă Grant Mitchell, consilier juridic pentru Conferința California Centrală. El spune: „Cazul acesta arată cât de atente trebuie să fie bisericile și conferințele locale în a-și aduce la îndeplinire rolul de administratori în chestiuni financiare. Această obligație privind administrarea nu încetează o dată ce a fost făcută o investigație. Trebuie să existe responsabilitate.

În mod trist, delapidarea de către casierii bisericilor locale constituie o problemă serioasă în biserică. Din acest motiv, biserica și conferința au hotărât – numai după multă rugăciune și multă chibzuință individuale și colective – că au datoria morală să declare această situație instituțiilor de stat autorizate”.

Președintele conferinței, Jerry Page, a arătat că „situația a fost foarte dificilă și a cauzat multă suferință pentru toți cei implicați, de când am descoperit această problemă de lungă durată. Noi toți acționăm împreună cu frățietatea din biserica Visalia ca să existe un echilibru între cerința esențială pentru responsabilitate

și suportarea consecințelor acțiunii, pe de o parte, și grija și protecția pentru membrii familiei afectate, pe de altă parte, în timp ce oferim iertare și lucrăm în favoarea acestui frate căzut”.

Page a adăugat: „Am reafirmat în mod insistent și am definit și mai clar recomandările care erau deja în vigoare pentru casierii bisericilor locale și pentru personalul contabil de la conferință, pentru a garanta cea mai mare corectitudine și responsabilitate. Angajamentul nostru este ca fiecare dolar din zecime și daruri să fie folosit așa cum au intenționat cei care l-au dăruit”.

Adventist Review, 3 mai 2001

Stațiile la sol vor spori independența Rețelei Adventiste prin Satelit. Instalarea unei noi stații la sol pe acoperișul Centrului Media Adventist din Simi Valley, California, SUA, îi va da Bisericii Adventiste o independență și o flexibilitate mult mai mari în transmisiile sale globale prin satelit, spune Warren Judd, director economic pentru Producțiile Media Adventiste.

Deși spațiul pentru retransmiterea semnalelor prin satelit va trebui să fie

A VIII-a întâlnire a Societății Creștine a Oamenilor de Afaceri Adventiști (SCOAR)

În zilele de 11-13 mai a. c., la Sinaia a avut loc întâlnirea anuală a oamenilor de afaceri adventiști (SCOAR). Participarea a fost mai numeroasă decât în oricare dintre întâlnirile anterioare. Din nou întâlnirea s-a bucurat de prezența fratelui Denzil McNeilus, care este președintele organizației internaționale similare (ASI). De asemenea, a participat familia Violei și Michelle (Mihaela) Cataramă, din Statele Unite.

Fratele McNeilus a vorbit pe larg despre cel mai important proiect susținut în prezent de către ASI, și anume un program imprimat pe un DVC care conține imagini, secvențe video și texte biblice necesare prezentării unui program complet de evanghelizare. Discul este însoțit de textul complet al predicilor. Discul DVC poate fi citit de către un computer sau de către un aparat DVC, care este mult mai ieftin și mult mai ușor de manevrat decât un computer. În plus, aparatul DVC poate fi conectat la proiectoarele video cu care sunt echipate comunitățile noastre. Acest program este destinat în primul rând predicării laice. Este în discuție realizarea unei versiuni pentru România, care să fie folosită pentru programul de consolidare (follow-up) din primăvara anului viitor.

Au fost prezentate patru proiecte care să fie susținute din fondurile colectate de SCOAR și suma cu care participanții s-au angajat a fost într-adevăr impresionantă, depășind în mod serios așteptările: 380 de milioane lei. Fratele Remus Benta, președintele SCOAR, a apreciat pe drept cuvânt că această întâlnire a fost cea mai reușită până în prezent, în primul rând prin angajamentul tot mai substanțial al oamenilor de afaceri adventiști pentru susținerea misiunii bisericii.

Buletinul Președintelui Uniunii, 17 mai 2001

închiriat de la proprietarii de sateliți, Biserica Adventistă deține și conduce în prezent toate facilitățile și echipamentul necesar pentru majoritatea emisiunilor sale transmise prin satelit în lumea întreagă.

Stațiile la sol reprezintă o verigă necesară în procesul de transmitere a unui semnal prin satelit. Ele retransmit, sau „întorc”, un semnal spre un satelit care acoperă o anumită regiune geografică. Noua stație la sol din California va înlocui semnalul primit de la satelit spre un alt satelit, din Oceanul Pacific, care transmite în țări din zona Pacificului, inclusiv Australia și Noua Zeelandă, până în Orientul Îndepărtat și Rusia de Est.

„Aceasta va reduce prețurile și ne va spori posibilitățile”, spune Brad Thorp, directorul Rețelei Adventiste Globale de Comunicații. Stațiile la sol fac ca organizarea emisiunilor noastre să se afle și mai mult sub conducerea bisericii.

O altă stație la sol este în curs de instalare la Darmstadt, Germania. Ea va retransmite semnalul către un satelit din Oceanul Indian, care acoperă Africa, Orientul Mijlociu și regiunea Euro-Asia.

De câțiva ani, Biserica Adventistă din America de Sud conduce, de asemenea, o stație la sol. Prima transmisie prin satelit care a folosit noua stație la sol din California a avut loc pe 12 mai.

ANN Bulletin, 8 mai 2001

ADRA a obținut continuarea statutului consultativ general, acordat de Consiliul Social și Economic (ECOSOC) al ONU în 1997. Comitetul Națiunilor Unite pentru Organizații Neguvernamentale a înregistrat oficial raportul de patru ani al Agenției Adventiste Internaționale pentru Refacere și Dezvoltare (ADRA).

Înregistrarea oficială a raportului de patru ani fără comentarii reprezintă o importantă piatră de hotăr, spune Byron Scheuneman, vicepreședinte al ADRA International. Un raport pozitiv contribuie la continuarea statutului consultativ, care este acordat organizațiilor implicate îndeaproape în multe dintre activitățile Consiliului. Această realizare reflectă un efort real de colaborare din partea birourilor și a diviziunilor noastre, pentru oferirea informațiilor necesare.

Organizațiile neguvernamentale cu statut consultativ pot să participe ca observatori la întâlnirile publice ale ECOSOC și ale organismelor sale auxiliare, să prezinte subiecte pentru ordinea de zi a ECOSOC și să solicite să facă declarații orale. Pe lângă acestea, statutul consultativ permite consultarea cu Secretariatul ONU în probleme de interes reciproc. Reprezentanții oficiali desemnați de ADRA au acces la sediul ONU din New York și la birourile ONU din Geneva și din Viena.

O dată la patru ani, organizațiile neguvernamentale cu statut consultativ trebuie să aducă dovezi despre felul în care activitatea lor o susține pe cea a ONU.

ADRA, o organizație neguvernamentală recunoscută pe plan internațional, este activă în peste 120 de țări. Ca agenție umanitară independentă, ADRA oferă ajutor pentru dezvoltare și pentru refacere după dezastre, atât la nivel individual, cât și la nivel social, indiferent de vârstă, naționalitate sau asociere politică ori religioasă.

SDANEWS, 19 mai 2001

Brazilia: Conducătorii Bisericii Adventiste din America de Sud cheamă la o „participare masivă” în evanghelizare. Ei au votat să pună în aplicare „Evanghelizarea integrată 2002”, un plan de anvergură care va uni eforturile tuturor departamentelor și instituțiilor bisericii – de la școli până la instituții

medicale și case de editură – în împlinirea misiunii Bisericii Adventiste.

„A trecut timpul ca departamentele bisericii să fie preocupate doar de ceea ce ține de sfera lor”, a spus Ruy Nagel, președintele Bisericii Adventiste din America de Sud. „Astăzi, toate departamentele trebuie să susțină evanghelizarea.”

Planul, adoptat la întâlnirea anuală a conducătorilor bisericii din America de Sud, ce a avut loc între 30 aprilie și 2 mai la Brasília, Brazilia, cheamă de asemenea la folosirea extinsă a mijloacelor de comunicare în masă în „predicarea soliei adventiste, mai ales în marile orașe și în centrele metropolitane”. Conducătorii s-au angajat de asemenea să „administreze mai bine resursele financiare”, ca să înlesnească „lucrarea de mărturisire a membrilor bisericii”.

„Avem două departamente care pun în mișcare biserica – Activitatea Laică, ce îi implică pe toți membrii, și Asociația Pastorală, care oferă orientare și instruire pentru pastori și prezbiteri”, a spus Nagel. „Departamentele Tineret și Slujirea Femeii reprezintă forțe noi care trebuie să fie implicate în această mobilizare. Celelalte departamente trebuie să ofere un sprijin total prin acțiune intensă în evanghelizare.”

Participanții au spus că întâlnirea a fost marcată de alocarea unei proporții neobișnuit de mari de timp – cam 80 la sută – pentru discutarea planurilor pentru creșterea bisericii. Conducători ai bisericii din fiecare țară, regiune și departament și-au prezentat viziunea și ideile pentru participarea la strategia centrală a Evanghelizării integrate.

ANN Bulletin, 8 mai 2001

Camera reprezentanților din parlament recunoaște rolul pozitiv al cercurilor de exploratori. Într-o sesiune solemnă, camera reprezentanților din parlamentul brazilian a recunoscut rolul pozitiv al Cercului Exploratorilor, care întru-nește tinerii adventiști. Potrivit autorului solicitării, reprezentantul Lincoln Portela, „cercul exploratorilor desfășoară un rol foarte important în totalitatea activităților îndeplinite de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru poporul brazilian”.

Cercul Exploratorilor a fost înființat în virtutea necesității ca tinerii adventiști să aibă un program de activități care încurajează purtarea într-un sens bun și apărarea virtuților și valorilor demne. În 1920, Arthur Spalding, un pastor adventist, a înființat un grup, Exploratorii Misionari din Madison, Tennessee, SUA. Această organizație, care și-a schimbat numele în 1930, a ajuns în Brazilia la sfârșitul anului 1959.

Această instituție este călăuzită de reguli cum sunt „grija pentru corpul nostru, păstrarea unei conștiințe curate, să fim politicoși și ascultători și să ne purtăm cu respect în casa lui Dumnezeu; să avem totdeauna un cântec în suflet și să mergem acolo unde ne poruncește Dumnezeu”. Cu aceste principii, a spus reprezentantul, Cercul Exploratorilor s-a răspândit în toată țara, slujind copii de toate rasele, nivelurile socio-economice și convingerile religioase, cucerind mii de tineri.

„Din cauza dezorientării și amenințărilor care apasă lumea de astăzi, familiile se simt alarmate și fără apărare în fața violenței în creștere, a demobilizării și a răspândirii drogurilor în rândul tinerilor și mai ales al adolescenților”, a spus Portela. Cu privire la ceea ce el a numit „presiunea negativă exercitată de mijloacele de informare”, reprezentantul a subliniat faptul că Cercul Exploratorilor „a reintegrat mii de tineri și a condus alte mii care ar fi fost luate de influența rea a societății”.

Reprezentantul statutului Minas Gerais a explicat că rezultatele bune se datoresc, mai presus de toate, sistemului de valori expus, care oferă o hrană spirituală potrivită pentru oameni ce își încep viața și se pregătesc să intre în viața socială de adulți. El a spus: „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea îi primește, cu enormă satisfacție, pe cei care se adună sub grija ei și știe că speranța pentru societate o reprezintă tinerii noștri. Plini de energie și de optimism, cu mintea și corpul mai mult decât curate și deschise influxului de vitalitate ce izvorăște din natură, aceștia sunt tinerii care vor conduce, cu fermitate și încredere, destinele societății”.

Reprezentantul Enio Bacci, care a prezidat sesiunea, a subliniat de asemenea importanța activității Cercului Exploratorilor. El a spus: „În civilizația noastră, care pune accentul pe consumul de bunuri materiale și este marcată de o competiție frenetică, noi suferim din cauza deumanizării oamenilor și a desființării legăturilor de familie. În acest context negativ, Cercul Exploratorilor răspunde printr-un scop ferm de a contribui la dezvoltarea mintală, spirituală și fizică a tinerilor, făcându-i de folos pentru țară și pentru semenii lor”.

South American ANN, 3 mai 2001

Geneva, Elveția: Bisericele din Europa adoptă Carta Ecumenică. Conferința Bisericilor din Europa și Consiliul Conferințelor Episcopilor din Europa au adoptat o carte istorică pe 22 aprilie, angajându-se, pentru viitor, la dialog, la cooperare și la „responsabilități ecume-

nice" precise. Documentul, intitulat „Carta Ecumenică”, reprezintă un acord între Biserica Romano-Catolică, Biserica Ortodoxă, multe biserici protestante și Biserica Anglicană din Europa.

„Este un document important – prima carte ecumenică pentru bisericile din Europa”, spune dr. Bert Beach, directorul pentru relații interconfesionale al Bisericii Adventiste din lumea întreagă. „El reflectă preocupări și scopuri ecumenice, construind o viziune pentru o cooperare sporită între biserici.”

Cu toate acestea, documentul nu trebuie să fie confundat cu un proiect de schimbare structurală sau cu un acord asupra dogmei. „Implicațiile practice ale acordului vor deveni mai clare în cursul dialogurilor viitoare dintre aceste grupări”, arată dr. Beach. El afirmă că documentul respinge în mod clar orice caracter „magisterial [autoritar] sau dogmatic”, accentuând în schimb natura voluntară și cooperativă a cartei.

Printre „responsabilitățile ecumenice” enumerate în document se află un acord pentru discutarea „planurilor de evanghelizare cu alte biserici, intrarea în acorduri cu ele și evitarea în felul acesta a competiției păgubitoare și a riscului unei noi dezbinări”.

Carta invită bisericile să „înainteze spre scopul părtășiei euharistice” și să promoveze deschiderea și cooperarea ecumenice în educația creștină, precum și în formarea, educația continuă și cercetarea teologică.

Dr. Beach arată că, printre aspectele pozitive ale documentului, se numără afirmarea dreptului fiecărei persoane de a-și „alege liber afilierea religioasă și la biserică, aceasta fiind o problemă de conștiință”. De asemenea, Carta cheamă bisericile să „apere drepturile minorităților și să ajute la reducerea înțelegerilor greșite și a prejudecăților dintre bisericile majoritare și cele aflate în minoritate”.

Biserica Adventistă nu este membră a Conferinței Europene a Bisericilor și deci nu participă la Carta Ecumenică.

ANN Bulletin, 8 mai 2001

Franța: Senatul aprobă o lege controversată cu privire la religie. Senatul francez a votat pe 3 mai în favoarea unei legi controversate, care are scopul de a stabili reguli pentru ținerea sub control a minorităților religioase. Așa-numita „lege antisecte” a atras critici din partea organizațiilor pentru drepturile omului, a grupărilor religioase și a unui număr de peste 50 de membri din Consiliul Adunării Parlamentului European.

Legea poate să încurajeze, iar în unele cazuri să legalizeze discriminarea împotriva minorităților religioase din Franța, spune dr. John Graz, directorul pentru relații publice și libertate religioasă al Bisericii Adventiste din lumea întreagă.

„Este foarte periculos să se creeze o lege specială care țintește doar anumite grupări religioase”, arată el. „O societate democratică trebuie să fie foarte sensibilă în fața legilor care pot avea drept rezultat noi mijloace de discriminare împotriva minorităților.”

„Nu este necesară crearea unei categorii speciale de infracțiuni religioase. Legislația actuală din Franța este suficientă pentru a-i proteja pe oameni de cei care folosesc religia ca să-i oprească și să-i determine pe alții să facă ce vor ei. Nu avem nevoie de legi noi ca să-i pedepsim pe criminali, să-i oprim pe cei care fac comerț sau să lichidăm abuzurile.”

Dr. Graz consideră că unele prevederi ale legii propuse sunt vag formulate, ceea ce face să crească posibilitatea aplicării ei inconsecvente sau discriminatorii.

Sub legea antisecte, judecătorii ar putea să impună pedepse sau să desființeze organizații religioase care îi atrag pe alții într-o „subordonare fizică sau psihologică” sau care folosesc „tehnici de alterare a gândirii”, grave și repetate.

Biserica Adventistă nu se află pe lista celor 173 de „religii suspecte” menționate într-un raport din 1996, finanțat de guvern, cu privire la grupările religioase din Franța, afirmă Graz. „Dar angajamentul nostru în favoarea libertății religioase și a libertății de conștiință înseamnă că noi, ca biserică, nu putem să tăcem cu privire la subiectul acesta.”

Dacă Adunarea Națională va aproba această lege, Franța va fi singura țară din Europa cu o lege care stabilește reguli pentru a controla minoritățile religioase.

ANN Bulletin, 8 mai 2001

Germania: Biserica Adventistă serbează 125 de ani în țara Reformei. Biserica Adventistă din Germania și-a serbat a 125-a aniversare, pe 4-6 mai. Cu ocazia unei ceremonii desfășurate la Soligen, primarul Ursula Feldhaus i-a felicitat pe adventiști în numele orașului, laudând angajamentul lor de lungă durată în favoarea educației.

Biserica Adventistă din Germania a luat ființă începând cu lucrarea pionierilor adventiști Jakob Erzberger și John N. Andrews, care au ținut conferințe și au efectuat călătorii misionare în Europa în deceniul 1870. Pe 8 ianuarie 1876, Erzberger a botezat opt persoane într-un bazin acoperit de gheață, în

actualul Wuppertal, înființând prima comunitate adventistă din Germania.

Dr. Niels-Erik Andreassen, președintele Universității Andrews, o instituție adventistă situată în Michigan, SUA, a participat la ceremonie și a declarat, în discursul său, că „rațiunea și credința sunt strâns legate una de alta”, un gând pe care îl subliniasă Andrews. Școala Adventistă din Soligen a fost redenumită „Școala primară Andrews”, în amintirea acestui pionier al educației adventiste.

ANN Bulletin, 8 mai 2001

Portugalia: O lege nouă, votată de parlamentul portughez pe 26 aprilie, va ajuta la garantarea libertății religioase. Prin această lege nouă, guvernul portughez caută să recunoască organizațiile religioase necatolice ca având un statut egal cu acela al Bisericii Catolice, care până la data aceea fusese considerată „singura biserică” din Portugalia. Această lege reflectă intenția legislativului de a le garanta tuturor cetățenilor dreptul de a avea, de a nu avea și de a schimba convingeri religioase, precum și de a practica și de a vorbi liber despre convingerile personale.

Legea are scopul să protejeze libertatea religioasă, să recunoască libertatea conștiinței și constituie „o realizare majoră în libertatea religioasă în istoria de 850 de ani a acestei țări în mod tradițional catolice”, spune Teofilo Ferreira, director asociat la sediul Conferinței Generale, Silver Spring, Maryland, SUA.

Legea cuprinde prevederi referitoare la refuzul, pe motiv de conștiință, de a presta serviciul militar și la respectarea zilelor religioase de odihnă.

„Aceste articole sunt deosebit de importante pentru adventiști”, spune Ferreira. „Recunoașterea, în anumite condiții, a dreptului de a fi scutit de la serviciu, de la școală și de la examene în ziua de închinare are în mod clar o mare importanță, ca și recunoașterea dreptului de a refuza, pe motiv de conștiință, prestarea serviciului militar.” Alte articole cuprind recunoașterea căsătoriilor oficiate de preoți/pastori necatolici, precum și scutirea de impozite pentru organizațiile religioase.

Un Concordat, semnat în 1940, care definește relația specială dintre Biserica Romano-Catolică și statul portughez, continuă să creeze îngrijorări. Impactul real al acestei legi noi va putea fi văzut după rezolvarea actualei tensiuni dintre Vatican și guvernul portughez cu privire la apropiata revizuire a Concordatului.

ANN Bulletin, 8 mai 2001

Rapoarte și hotărâri

Adrian Bocăneanu

Cu destulă întârziere, reiau raportul privitor la ședința de bilanț a Comitetului Executiv al Uniunii, din 5 aprilie 2001. Trecerea unui timp oarecare de la acea ședință modifică, în mod inevitabil, perspectiva asupra acelor dezbateri și hotărâri. Un grup de hotărâri luate cu acea ocazie capătă tot mai multă importanță pentru mine, și anume cele privitoare la Misiunea Globală în țara noastră și rolul laicilor în misiunea bisericii.

La puțină vreme după schimbările politice din țara noastră, s-a luat inițiativa formării de districte misionare – grupe de biserici și de districte pastorale care să-și asume răspunderea misionară pentru un teritoriu mai vast. Proiectul acesta a mobilizat multe resurse și a condus la înființarea de grupe și biserici noi. Din nefericire, în multe locuri districtul misionar a pierdut mult din viziunea și zelul de la început.

Noua inițiativă reînnoiește ideea de cooperare între comunitățile și districtele învecinate pentru proiecte de mai mare anvergură, însă face din biserică locală centrul vital al activităților. În primul rând, comunitatea este chemată să-și reformeze concepția de sine, să treacă de la mentalitatea de izolare și închidere la aceea de influență și responsabilitate. Lumina trebuie scoasă de sub obroc și așezată cât mai sus, ca să lumineze tuturor celor din casă. Sarea trebuie scoasă din vasul care o închide și lăsată să se răspândească și să transforme. Rolul bisericii locale nu este nicicum limitat la ceea ce se întâmplă între cele patru ziduri ale ei, ci la tot teritoriul pentru care este răspunzătoare. Organizarea internă, predicarea și serviciile divine, corul, programele de tineret și de copii, activitatea comitetului și lucrarea pastorului își ating menirea numai prin efectul pe care îl au dincolo de limitele fizice ale bisericii.

Altfel spus, firma bisericii nu este așezată pe frontonul clădirii, ca și când pereții îi trasează zona de responsabilitate. Firma bisericii nu este așezată la intrarea pe strada ei și nici măcar la intrarea în localitatea unde se află. Biserica începe acolo unde se ter-

mină teritoriul misionar al celei mai apropiate biserici și continuă până unde începe teritoriul misionar al următoarei biserici.

În al doilea rând, comunitatea mobilizează, formează și coordonează toate resursele umane și administrează mijloacele materiale necesare misiunii. Grupele mici, tineretul, lucrarea surorilor, activitățile de binefacere și celelalte proiecte sociale, lucrarea cu literatură, chiar și evangheliștii laici acreditați își au baza în biserica locală și fac parte dintr-un plan unitar. Apostolul Pavel descrie astfel acest organism viu și funcțional: „El a dat pe

**Biserica începe acolo
unde se termină
teritoriul misionar al
celei mai apropiate
biserici și continuă
până unde începe
teritoriul misionar al
următoarei biserici.**

unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos... Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efes. 4,11.12.16). Iar „casa lui Dumnezeu... este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie a adevărului” (1 Tim. 3,15).

În timpul care a trecut de la ședința de comitet despre care vorbesc, această viziune a fost deja transmisă conferințelor, pastorilor și bisericilor locale.

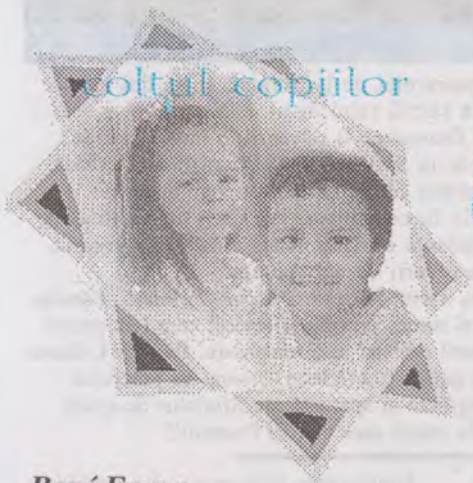
Cu rugăciune și consacrare, conferințele și comunitățile sunt angajate în procesul de constituire a zonelor de responsabilitate și de identificare a resurselor. Sunt conștienți că aceasta este una dintre cele mai semnificative decizii care au fost luate în ultimii ani pentru progresul bisericii către împlinirea chemării ei în această lume.

Această temă a fost discutată și cu ocazia unei importante întâlniri desfășurate la Stupini, la începutul lunii mai. De fapt, a fost o serie de întâlniri ale administrației și departamentelor uniunii cu noii aleși de la conferințe, pentru studiu, rugăciune și consacrare la începutul unui mandat atât de important, pentru crearea unui spirit de angajament și unitate în slujire și pentru identificarea direcțiilor principale de lucrare.

Cu ocazia acestei întâlniri de la Stupini, am avut și o ședință a Comitetului Executiv al Uniunii, cu câteva hotărâri importante privind personalul departamentelor și conducerea instituțiilor majore ale bisericii (vezi pag. 25). Noii conducători și instituțiile bisericii au nevoie de sprijinul loial și de rugăciunile întregii biserici.

Aș dori să adaug că, în ultimele zile ale lunii mai, a avut loc ședința de primăvară a Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa. O bună parte din agendă a fost dedicată programelor de misiune și creștere a bisericii. O componentă importantă a acestora este evanghelizarea prin satelit. Perioada următoare este foarte bogată în asemenea activități: în luna iunie, în Tanzania, programul Africa pentru Hristos, care va fi reluat pentru România în luna noiembrie; în octombrie, în Portugalia, iar în noiembrie la Berlin, alte serii de prelegeri – prima, orientată spre decizii, iar cea de-a doua, concepută pentru societatea secularizată. Iar în luna februarie a anului viitor, punctul de plecare al transmisiilor va fi din nou Bucureștiul, mai exact Cernica.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe.

colțul copiilor

Rețea internațională de rugăciune

René Evans

Sunetul metalic din calculator însemna un singur lucru. Derrick a închis jocul pe care îl executa, ca să vadă cine trimite e-mail (mesaj pe poșta electronică).

Scrisoarea era de la mătușa sa, Jill, din Oregon. Subiectul era: „Cerere urgentă de rugăciune”.

Derrick a deschis mesajul și a început să citească.

„O familie de misionari are nevoie disperată de rugăciunile voastre”, începea scrisoarea. „În toiu nopții, oameni înfuriați din țara străină în care lucrează această familie au spart casa misionarilor și i-au luat pe tatăl cu ei. Mama a rămas singură cu doi copii mici. Ea nu știe unde sau de cine a fost luat soțul ei. Situația a devenit și mai neplăcută prin faptul că unul dintre copii este foarte bolnav.”

Derrick ajunsese aproape de sfârșitul scrisorii când mama lui a intrat în cameră și a început să citească peste umărul lui.

„Nu se poate!” a exclamat ea, când a ajuns la numele familiei respective.

„Ce?” a întrebat Derrick.

„Femeia aceea – mama acelor copii – a fost colega de cameră a lui tanti Jill, când erau la colegiu!”

„Ai cunoscut-o?” a întrebat Derrick.

„Da, o cunosc”, a răspuns mama, emoționată și cu fața crăpată. „Am nevoie de calculator”, a spus ea.

Mama a retransmis repede acest mesaj câtorva dintre prietenele și rudele ei. Apoi s-a întors la Derrick.

„Te rog, roagă-te împreună cu mine, fiule”, a spus ea. Derrick a ținut-o de mână în timp ce ea își vărsa inima în fața lui Dumnezeu. Ea s-a rugat pentru siguranța acelei familii, pentru ca tatăl copiilor să se întoarcă în curând, pentru ca mama să fie tare și să aibă curaj. Ea l-a rugat pe Dumnezeu să-l vindece pe băiatul bolnav și să le înmoaie

inima celor care îl luaseră pe tatăl lor. I-a amintit lui Dumnezeu că acești oameni fac lucrarea Lui și s-a rugat ca El să folosească situația respectivă ca să aducă onoare și slavă Numelui Său.

În următoarele două zile, Derrick a auzit-o pe mama lui rugându-se la telefon cu mătușa Jill și cu mama soției misionarului. Mama a verificat poșta electronică de câteva ori pe zi și de fiecare dată Derrick s-a rugat în tăcere ca tatăl să fie eliberat și să se întoarcă acasă în siguranță.

În a patra zi, Derrick a auzit-o pe mama lucrând la calculator și apoi, cu un strigăt de uimire, spunând: „Slavă Domnului”. Derrick a alergat în cameră să vadă ce este nou.

„Răspuns la rugăciuni” era subiectul mesajului care tocmai sosise. Fusesse trimis de misionar și de soția lui, bucuroasă acum. El se afla din nou acasă, cu familia lui, și spunea că este bine. Trecuse printr-o experiență foarte periculoasă, pe care promitea că o va povesti tuturor într-un mesaj ulterior.

„Am primit mai mult de 300 de mesaje prin e-mail de la oameni din lumea întreagă, care ne spuneau că se roagă pentru noi”, scria el. „Îl laudăm pe Domnul pentru că s-a terminat cu bine și vă mulțumim tuturor pentru că v-ați folosit calculatoarele ca parte a unei rețele mondiale de rugăciune.”

Adventist Review, 26 aprilie 2001

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

☞ Roagă-i pe adulții din familia ta să îți povestească despre o ocazie în care s-au rugat pentru altcineva sau când au știut că alții se roagă pentru ei. Ce s-a întâmplat?

☞ Citește istorisirea biblică din Ioan 11,1-45. În versetul 41, cine S-a rugat? Cui S-a rugat El? Ce s-a întâmplat?

☞ Începe un jurnal de rugăciune împreună cu familia ta. Într-un carnetel, scrie data, numele a două sau trei persoane pentru care se va ruga familia ta și motivele pentru care acei oameni au nevoie să vă rugați. Rugați-vă pentru ei ca familie în fiecare zi, dimineața și seara. Când ați primit răspuns la rugăciune, scrie data în dreptul cererii, apoi înlocuiește numele acelei persoane cu altul.

☞ Caută în 1 Tesaloniceni 5,17. Scrie mesajul acestui text într-un mod special; scrie-l frumos, de mână, folosind creioane colorate, creioane speciale pentru subliniere sau al căror scris reflectă lumina, sau altceva ce ai acasă. Pune-l într-un loc în care familia ta să-l vadă adesea.

☞ Cântă un cântec despre rugăciune. Dacă nu îți amintești nici unul, compune tu un cântec, folosind fie o melodie, fie cuvinte pe care deja le cunoști.

Ionel S. Popa (30 oct. 1913, Peștera, Constanța - 2 mai 2001, Pitești, Argeș), membru al comunității Pitești, adoarme în Domnul la vârsta de 88 de ani. Născut în familia pastorului Scarlăt și Stana D. Popa, absolvă școala primară în satul natal, iar la vârsta de 18 ani încheie legământul prin botez cu Mântuitorul său și se înrolează în lucrarea de colportaj, până când este chemat să-și facă stagiul militar. Urmează apoi cursurile Seminarului Teologic de la Brașov-Stupini, pe care le absolvă în 1940. În același an se căsătorește cu Florica Mateescu,

absolventă a Seminarului de la Stupini, și au doi băieți, Emil și Liviu. În cursul celui de-al doilea război mondial, este mobilizat și Dumnezeu îl salvează în mod miraculos din încercuirea de la Stalingrad. După război activează câțiva ani ca lucrător biblic și apoi se stabilește la Pitești, fiind activ în comunitatea locală. Fire liniștită, cu o personală experiență cu Dumnezeu, încheie alergarea sa în speranța revederii cu cei scumpi.

Înmormântarea a avut loc vineri, 4 mai, în Pitești. Familia, un grup de frați și surori, precum și vecinii care l-au prețuit l-au condus la locul odihnei sale temporare. Pastorii I. Soare și V. Uteșu din partea Conferinței Oltenia au prezentat cuvintele de mângâiere și speranță ale Sfințelor Scripturi. „Da! Ferice de morții care mor în Domnul!”

Petru Memete (17 sept. 1921, Șomoșeș, Arad - 30 apr. 2001) s-a născut în familia Pavel și Saveta Memete. La vârsta de 15 ani, este botezat în Biserica Adventistă. Se află pe front în aproape întreaga perioadă a războiului, fiind de mai multe ori față în față cu moartea. La vârsta de 25 de ani se căsătorește cu Silvia Rus din Apateu, Arad, și are parte de o căsnicie fericită timp de 51 de ani, până la decesul soției, în 1997. Căsătoria lor a fost binecuvântată cu trei băieți: Petru, Pavel și Ionel.

Fratele Memete se stinge după aproape 80 de ani de viață și 65 de ani de slujire în biserica locală (40 de ani ca prezbiter, iar alți peste 20 de ani în diferite slujbe). În tinerețe și-a dorit să urmeze cursurile Seminarului Teologic, dar condițiile de după război nu i-au permis aceasta. A reușit însă să-și îndrume pe doi dintre fiii săi (Petru și Pavel) spre pastorație, iar pe al treilea spre slujirea bisericii în alte responsabilități. De-a lungul anilor, familia Memete a fost o casă permanent deschisă tuturor pastorilor care au poposit sau au slujit la Șomoșeș.

O boală necruțătoare l-a ținut la pat. Ultimele 9 luni de zile aveau să fie împărțite între Șomoșeș, Timișoara și Cluj. În ultimul Sabat, cel din 28 aprilie, are bucuria de a fi împreună cu toți cei dragi: fii, nepoți și strănepoți, privind prin credință spre acel Sabat al reîntâlnirii în sănătate și bucurie veșnică.

Vasile (Titu) Constantin (2 feb. 1954 - 13 dec. 2000) s-a stins încet, ca o lumină într-o lume din ce în ce mai întunecată. Ochii lui pătrunzători și melancoliei s-au închis pentru a se deschide plini de uimire și bucurie în dimineața învierii.

S-a născut într-o familie de pastor. La vârsta de 22 de ani, încheie legământ cu Dumnezeu prin botez. Se căsătorește în 1980 cu Monica Burtescu, și ea fiică de pastor. Dumnezeu le-a binecuvântat

familia cu doi băieți: Filip și Radu.

Dedicat lucrării lui Dumnezeu, fratele Titu a activat în diverse profesii și a lucrat pentru biserică în cadrul ADRA. Una dintre pasiunile lui a fost cartea, pe care a iubit-o și a slujit-o ca traducător. Lunga lui colaborare cu Editura Viață și Sănătate rămâne peste timp, înscrisă pe paginile cărților pe care le-a tradus cu sensibilitate și acuratețe.

O necruțătoare suferință i-a măcinat ultimii ani ai vieții, dar nu i-a zdrobit încrederea în Dumnezeu. În acești ani de luptă cu timpul și cu neființa, a avut bucuria să vadă întorși la Dumnezeu pe unii dintre cei dragi ai săi. A adormit în Hristos și a fost așezat în patul de țărână la Cămpina, plâns și regretat de cei dragi, de cei care l-au cunoscut și l-au apreciat, veniți în număr mare din multe părți ale țării.

Mihail Baban [1 aug. 1931, Crângu (Ologi), Teleorman - 18 feb. 2001], zis Mielu, membru al comunității București-Labirint, își petrece copilăria și urmează școala

primară în satul său. La vârsta de 14 ani, încheie legământul cu Dumnezeu prin botez, în comunitatea Dracea, Teleorman. În 1950, se căsătorește cu sora Paulina Dragomir, din comunitatea Piatra, și în cămin au venit două fete - Mihaela Lilișana și Mirela Pantela. I-a plăcut să-l laude pe Dumnezeu cântând în cor sau ca organist, exprimându-și astfel recunoștința pentru iubirea cea mare a lui Dumnezeu manifestată față de el. Adoarme în Domnul în mijlocul familiei sale.

Marian Tulică (28 dec. 1975, Periș, Ilfov - 13 feb. 2001) a fost botezat în biserica Sion-Ploiești în noiembrie 2000. Avea aspirații spirituale și postea adesea pentru cei dragi din familie și din biserică. A decedat în urma unui accident de muncă, fiind electrocutat.

Avram Solomon (1 ian. 1939, Gh. Doja, Ialomița - 28 feb. 2001, Chicago, SUA), un amestec de credință (Avram) și

înțelepciune (Solomon), și-a consacrat viața pentru a-l servi lui Dumnezeu. După 1991, a renunțat la atmosfera unei comunități mari (Gh. Doja), pentru a sprijini și a lucra într-una recent înființată, Munteni-Buzău. Aici a fost tată și frate mai mare, slujind ca prezbiter. În 1994, împreună cu soția pleacă în Statele Unite, urmând să se întoarcă în vara acestui an. Un accident a făcut însă ca întâlnirea cu toți cei care îl așteptau aici să se amâne până în ziua revenirii Domnului Isus. Înmormântarea a avut loc pe 3 martie 2001, la Chicago.

Eugenia Moraru (8 sept. 1925, Cermei, Arad - 8 apr. 2001, Cermei) a fost cea mai mică dintre cele trei fiice ale familiei Ignat Popa. Când avea 22 de ani, părinții săi devin membri ai Bisericii Adventiste. În anul 1948, este botezată și sora Eugenia, în aceeași biserică. În 1949, se căsătorește cu Mircea Moraru. Dumnezeu i-a binecuvântat cu o fiică, Florica, membră în comunitatea din Șepreus, și cu un nepot. A trăit adevărul, a fost o fire retrasă și liniștită, bucurându-se de o căsnicie fericită timp de peste 52 de ani. În biserică a slujit mulți ani ca diaconasă, în același timp fiind un sprijin real pentru soț, care a purtat de asemenea diferite răspunderi în comunitate, printre care și pe cea de prezbiter. Adoarme în Domnul cu sufletul împăcat și liniștit, ca una care știa în cine a crezut.

Aneta Moise (25 ian. 1913 - 6 feb. 2001) a fost botezată în Biserica Adventistă în 27 septembrie 1935, în comunitatea Sârmașu, Mureș, și a locuit în comuna Miheșu de Câmpie, Mureș. Din tinerețe s-a consacrat Domnului, începând cu lucrarea de colportaj, apoi s-a dedicat muzicii, fiind dirijor timp de 44 de ani, în care a înființat coruri în multe comunități. I-a plăcut compania tinerilor, de care s-a ocupat mult timp. A fost condusă la locul odihnei cu încrederea în Dumnezeu și cu speranța învierii în Domnul Isus. „Ne vom revedea curând.”

„Caut un om...”

Gheorghe Burlacu

Această expresie din Ezechiel 22,30 mi-a dat mult de gândit, pentru că, de-a lungul istoriei, Dumnezeu a avut totdeauna oamenii Săi, care L-au reprezentat cu credincioșie. Chiar și atunci când Israel ajunsese într-o mare apostazie și Ilie credea că a rămas singur, Dumnezeu îi răspunde: „Mai am șapte mii...” (vezi 1 Împ. 19,18). Iar Ellen White scria, prin inspirație divină: „Dumnezeu a avut întotdeauna oamenii Lui, cărora să le încredințe solia Sa” (*Review and Herald*, 7 aprilie 1885).

Pe timpul lui Ezechiel, chiar nu mai era nici un om de partea lui Dumnezeu? Este posibil ca Acela care l-a creat pe om și care îl susține în permanență să fie în criză de oameni? Și totuși, se aude un strigăt urgent: „Caut printre ei un om...” Chiar nu era nici unul? Dacă era totuși unul sau erau mai mulți, ce vrea să spună Biblia? Este interesant pentru ce era căutat, ce trebuia să facă acel om. Dumnezeu căuta un om care „să stea la spărtură”. Era nevoie de un om de acțiune, un om care să aibă tăria și curajul de a sta la spărtură chiar cu prețul vieții sale.

Nu pot să uit o istorisire pe care am auzit-o când eram copil. Cineva păzea un baraj. Într-o zi, a observat o fisură prin care începea să curgă apa. Nu avea telefon, nu știa ce să facă urgent, pentru că presiunea apei mărea spărtura, care ar fi dus la ruperea barajului și apa ar fi măturat câteva localități în furia ei. Atunci, acel om și-a legat trupul cu frânghii, s-a așezat la spărtură până când avea să vină schimbul ca să dea alarma. Astfel, prin viața lui, a salvat mii de vieți omenești.

Au trecut douăzeci și șase de secole de când Ezechiel scria aceste cuvinte: „Caut un om...”, dar ecoul lor se aude până astăzi. Dumnezeu are nevoie de un om care „să stea la spărtură”. Are nevoie de un om în fiecare familie, în fiecare comunitate, în fiecare localitate, oricât de mică ar fi.

Diavolul a făcut o spărtură în Legea lui Dumnezeu, în locul poruncii a patra (vezi Ex. 20,8-11), și pe acolo a intrat în familie, în biserică, în viața oamenilor. Vrei să fii tu omul căutat? Ești pregătit să stai la spărtură chiar cu prețul vieții tale?

Mă gândesc la un moment greu din istoria poporului Israel (vezi 1 Sam. 17). Saul și oștenii lui sunt în luptă cu filistenii. Timp de patruzeci de zile, un păgân batjocorește pe Dumnezeu și ostirea Lui. Cere un om să se bată cu el. Cuvintele sale au băgat spaima în Saul și în armata lui. M-aș fi așteptat ca acela care era cu un cap mai înalt decât toți ceilalți să aibă curajul să lupte cu Goliat. Dar, vai, la vederea uriașului, tremura și el împreună cu poporul. Dacă nu el, atunci poate Eliab, fratele mai mare al lui David, care credea că Samuel a făcut o greșală când l-a trecut cu vederea și a ales un copil fără experiență. Dar și Eliab tremura împreună cu toți ceilalți. În toată tabăra nu se găsea „un om”.

Parcă auz strigătul lui Dumnezeu în toată țara lui Israel: „Caut un om...”, dar nimeni nu aude glasul, afară de un copil care păzea oile. Tatăl său îl trimite cu alimente la frații lui plecați la oștire. Ajuns acolo, îi privește pe filistei, pe ostași fricoși în frunte cu Saul și pe frații săi mai mari. El nu participase niciodată la război, nici măcar

nu era instruit să mănuiască sabia sau scutul. Dar, în puterea lui Dumnezeu și pentru apărarea cauzei Sale, este gata să se lupte cu uriașul. Privindu-l cum vorbește despre Dumnezeul lui, despre experiențele sale, mulți îl ironizau, dar el nu are urechi pentru batjocorile care îi erau adresate. Este hotărât să se lupte cu filisteianul. Împăratul, meșter în ale războiului, vrea să-l doteze cu „haine și arme” de război. După câțiva pași, David se întoarce. Unii s-au grăbit să spună că îi este frică. Dar nu – el vrea doar să lase altcuiva armele și hainele, care nu i se potriveau.

Așa este și astăzi. În lupta împotriva lui „Goliat”, nu vom putea birui niciodată cu armele și hainele „altuia”. Ele pot fi de superclasă, cele mai sofisticate, cele mai... Parafrazând ce spune apostolul Pavel în Efeseni 6,14-17, fiecare dintre noi trebuie să aibă armele sale. David, conștient de aceasta, aruncă armele lui Saul și, cu armele sale simple, biziindu-se pe puterea lui Dumnezeu, merge împotriva filisteianului, care a început să râdă de „naivitatea copilului”. Privindu-i cum se apropiau unul de altul, nu i-ai fi dat nici o șansă din o mie lui David. Cu toate acestea, ce biruință strălucită prin puterea lui Dumnezeu!

În Romani 15,4, ni se spune că „aceste lucruri au fost scrise pentru învățătura noastră”. Așa să fie și astăzi? Este Dumnezeu în criză de oameni? Da, Dumnezeu caută „oameni” – nu unul, nici măcar șapte mii, ci oricât de mulți vor răspunde chemării Sale de „a sta la spărtură” chiar cu prețul vieții.

Poate nu ești membru într-un comitet al bisericii, poate nu ai nici o funcție importantă în comunitate, dar nu uita ce funcție avea David. El era „omul lui Dumnezeu”. Această funcție nu trebuie să ți-o confere un comitet de numiri sau o putere ecleziastică. Eu și tu putem fi omul căutat, dacă răspundem din toată inima chemării lui Dumnezeu.

Despre filozoful grec Diogene se spune că umbla cu un felinar aprins în plină zi, căutând un om. Dar nu găsea. Vedea în ei numai pitici, desigur, mari din punct de vedere fizic, dar mici la suflet. Mici cât un atom, ce nu merită menirea și numele de om...

Cam după trei secole, în sala de judecată, Pilat spune celebrele cuvinte: „*Iată omul!*” Dacă Diogene ar mai fi trăit, ar fi putut stinge felinarul. Parcă se aude și astăzi ecoul cuvintelor: „Caut un om”. Privind la Omul din sala de judecată și apoi la același Om pe Golgota, răstignit în locul meu și al tău, ca să ne dea valoare, să ne dea posibilitatea să fim oamenii lui Dumnezeu, să spunem chiar acum: „Da, Doamne, vreau să fiu omul căutat, vreau să fiu omul Tău”.

Numai prin Isus Hristos putem deveni „oameni ai lui Dumnezeu”, singura „funcție” care poate să ne ducă în Împărăția Sa, ca să fim cu El atunci când se vor spune cuvintele: „*Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!*” (Apoc. 21,4) – la plural, oricât de mulți răspund acum chemării Sale.

Vreau ca în ziua aceea să ne întâlnim acolo, cât mai mulți oameni!

Gheorghe Burlacu este lucrător biblic în Conferința Moldova.

Numărul de față al *Curierului* cuprinde articole valoroase privitoare la spiritul de dăruire al creștinului și al administrării bunurilor vieții. Trezorierul Uniunii de Conferințe răspunde la întrebarea: „Ce se întâmplă cu zecimea?”, iar alte articole ne cheamă la dăruire prin Duhul Sfânt.

Un interviu cu reputatul profesor de istorie a Bisericii Adventiste vă poate face o deosebită plăcere. Revista oferă, de asemenea, un important număr de știri și informații utile.

Numărul viitor al revistei va fi special; el va conține materiale privitoare la comunicarea lui Dumnezeu prin profeți, atât prin profeții biblici, cât și prin profetul bisericii rămășiței.

Curierul
Adventist